

Hraniční kameny

Miroslava Dvořáková

Zatajený dech

Nakonec kámen našel. Vězel v příkopě u cesty mezi pahýly seřezaných trnek. Jeho polohu zapsal a zeleně zaznačil. V otrhané plachtě mapy byla narýsována síť připomínající paličkovanou krajku. Červené kolečko prozrazovalo, že kámen zůstal v původní poloze. Zelené kroužky mimo síť označovaly ty chybějící, které byly v historii přemístěny, jenž nyní vracel do původních pozic označených modře. Místo těch nenávratně ztracených kreslil prázdný kroužek. Večerní slunce se schovalo za kopec, nebe zvolna temnělo. Vracel se k místu, kde se polní cesta nořila do přítmi smíšeného lesa.

Byl to jen záblesk. Možná jen odraz lístku osiky třepetající se větrem. Neztratil ani vteřinu a skulil se pod keř. Vytasil lomič a dřívě, než se pátrač patami zabořil do měkkých kolejí polní cesty, ho aktivoval. Částice s opačně nabitým indexem lomu ohnuly bezprostřední okolí tak, že v místě, kde se choulil, bylo vidno jen větvení lískového keře.

Vetřelec se blížil tiše. Připlouval. V jedné chvíli si byli tak blízko, že se otřel o lísky větvičky, kterou Prokop svíral v pěsti. Vzduch houstl, krev ve spáncích bušila. Potřeboval se nadechnout. Hned. Ne až za pár minut, kdy bude cizák o pár metrů dál. V návalu paniky ohrnul rty a opatrně skrze zuby namáhavě nasál do plic vzduch.

Jen tiše.

Se zatajeným dechem sledoval malou šedivou postavu klouzající kočičí chůzí k zelené hradbě stromů.

Logika vybízela dát přednost zapojenému porostu před volnou krajinou. Doufal, že pátrač dojde ke stejnému názoru, a proto reagoval opačně. Mrkl na display. Symbol napovídal, že kamufláž vydrží ještě třicet minut. A pak, pokud se pátrač vrátí, jej sebere jako lískový oříšek.

Vzhlédl k nebi. Bylo zataženo. Brzy si neuvidí ani na špičku nosu.

Přemýšlel, jak jej dokázali tak přesně zaměřit. Pak mu to došlo, protože ucítil sílicí bušení nad levým obočím. Vzrušení z úspěšného nálezu vyplavilo do krve adrenalin a ten na dobrou půlhodinu přehlušil signály počínajícího záchvatu, které by normálně pocítil včas. Bolest, která jej měla varovat, se projevila až nyní. Zasařtral v batohu po hliníkovém blistru. Vyloupl tabletu, překonal hořkou chuť a nasucho ji spolknul. Do půl hodiny to zabere a to je dřív, než se spotřebuje náplň lomiče. Díky za jedenadvacáté století.

Podle pomalého šelestění v podrostu a kývání větví ve větru už mohl jasně rozeznat změnu svého vnímání. Kdyby nebyl zamaskovaný, vibrace, které při rozvinutém záchvatu vyvolával, by pátrače přitáhly jako můru ke světlu. Musí počkat, pokud lék nezabere a svět kolem se opět „nezrychlí“. Když neměl záchvat, splýval s davem a byl pro pátrače k nerozeznání. Problém byl v tom, že tady na polní cestě žádné davy nebyly. Záchvat odezní za půl hodiny. Tou dobou bude energie v lomiči vyčerpaná. A kdyby se pátrač ve chvíli, kdy maskování dojde, zdržoval poblíž, bude zle. Musí zmizet dřív, než maskování pomine.

Bylo jasné, že se pátrač ještě vrátí a jeho okázale světlá výbava ho prozradí. Prokop sám měl tmavě zelenou bundu a černé kapsáče. Rozhodl se pojistit pro případ, že by plánované načasování selhalo.

Odhrnul vrstvu hrabanky. Půda byla suchá. Vytáhl z batohu promáčklou plastovou láhev. Pár kapek zůstalo. Vylil vodu na dlaň a znovu jí přešel po lesní půdě. Odhodlaně si vrstvu mdle páchnoucího bláta rozetřel po tváři.

Privíral oči, aby se neleskly, mělce dýchal a přemáhal nevolnost. Teď musel čekat.

Jeho život připomínal jízdu vlakem hornatou krajinou protkanou tunely. Speciálně jemu zastavoval na stanicích, o kterých spolucestující neměli ani tušení.

S postupujícím dospíváním začal trpět migrénami. V jejich rodině to byla dědičná zátěž.

Pokaždé, když jej bolest v polovině hlavy ochromila, vzduch kolem se zahustil a čas se zpomalil. Cítil energetické toky v husté atmosféře, kterou se prodíraly postavy lidí kolem. Normální rychlost si ponechal jen bodavé bušení za obočím. Ve škole v době poledních přestávek sedával na dřevěné lavici ve školní šatně a bojoval mezi hladem a nevolností. Kolem se s rytmem podobnému zpomalenému převijení filmového pásu vlnili spolužáci. Jejich hlasy klesaly do hloubky a splývaly do neklidného hukotu. Většinou se nakonec přinutil vstát a jít na oběd. Dostal do sebe trochu polévky a sežvýkal několik soust. Přestože měl ukrutné bolesti, dokázal v tom zvláštním stavu dokonce mluvit s kluky u stolu a chechtat se jejich vtípkům.

Vypozoroval, že fenomén zpomalení, vnímá jen on sám a že čas plyne stejně, jen on má při záchvatu rychlejší reakce.

V dobách jeho dětství přežíval názor, že bolestí hlavy trpí rozmazlené paničky a lékem je usilovná práce. Ve škole pochopení nezískal, ale doma mu dny, kdy jej záchvaty vyřazovaly z života, tolerovali. Dokonce s ním absolvovali dostupná lékařská vyšetření. Analgetika ovšem zabírala jen zřídka.

Pro vyjádření podivných vjemů – vyšší hustotu prostředí, zpomalení a proudy průvanu – Prokopovi chyběly výrazové prostředky. Dlouho si myslel, že je to normální. Ve svých třinácti letech se svěřil matce, po které nemoc zdědil. Překvapilo jej, že ona nic takového nezažívá. Neurolog jen pokrčil rameny a poznamenal, že lidský mozek je jedno velké tajemství.

Když mu bylo patnáct, seděl v kině a nechával se unášet příběhem Clarka Kenta. Nadšením, že konečně vidí film, který předtím znal jen ze špatně kopírovaných kazet, se v křesle téměř nadnášel. Rozrušení udělalo své. Ve druhé polovině filmu už se kroutil bolestí. Svět kolem se zpomaloval, ovzduší houstlo, zvedal se mu žaludek. Dopotácel se k toaletám. Stěny se vlnily a zvuky splývaly. Sklonil se nad umyvadlo, cákal si do obličeje studenou vodou. Jediné, co by mu mohlo ulevit, byl zatemněný odhlučněný pokoj a postel. Kachlíky na stěnách se výsměšně leskly. Kolem jeho kotníků se prohnal vzdušný proud. Otočil se ke dveřím. Byly zavřené. Opanoval ho vztek. Bušení v levé polovině hlavy zesílilo. Křečovitě sevřel studenou hranu umyvadla a úpěnlivě si přál, aby bolest zmizela.

Něco ho přimělo zaměřit se na místo ve středu hlavy. Později se dozvěděl, že je to nejstarší část mozku. Rozhořčený na nespravedlivost světa ten pocit soustředění podržel.

A pak padal.

Myslel, že umírá a řval z plných plic. Svištěl tunelem míhajících se barevných pruhů. V hrůze zavřel oči. Pak vše ustalo.

Podíval se kolem. Stěny světle žluté chodby svítily osobitým světlem. Ohlédl se přes rameno, stěna se lomila za roh. Takto si posmrtný život nepředstavoval. Vykročil.

Vše, co následovalo, jej přivedlo až sem, pod lískový keř.

Ticho vyrušil výkřik nočního ptáka. Ve chvíli, kdy se mu ztuhlé svaly začínaly nekontrolovatelně třást, zahlédl světlou skvrnu. Spustil lomič a zatímco postava v bílém plíživě procházela kolem, bezhlesně drmolil nejvulgárnější kletby.

Skvrnu spolkla tma. Zkontroloval displej, pak přístroj vypnul. Zbývala náplň na posledních pět

minut. Vyplížil se zpod keře, vklouznul do lesa a tmou hustou jako povídla uháněl k autu. Měl pocit, jako by se dusání jeho tenisek rozléhalo na míle daleko.

Do postele se dopotácel v půl čtvrté. Unavený jako z práce v kamenolomu se položil do postele a zavřel oči.

„...hřeby, které drží vaši vrstvu reality pohromadě,“ vybavil si větu pronesenou šelestivou řečí z doby, kdy mu byl vysvětlen pravý účel hraničních kamenů, mezníků, dolmenů, smírčích křížů a obelisků rozesetých po celé modré planetě.

„Co by se stalo, kdyby je někdo odstranil?“ zeptal se tehdy v jiných časech na jiném světě.

„Zhola nemožné,“ zněla odpověď. *„Jsou všude a jsou jich tisíce. I na mořském dně stejně jako na vrcholcích hor.“*

„Předpokládejme, že by to někdo dokázal,“ namítl zarytě.

„Pak by Membránu odvál chaos a vaše realita by se mísila s naší. To se nikdy nestane. Máme mechanismy, kterými to hlídáme.“

Nazítří se díky stereotypu dostrachal do kanceláře. Zapnul počítač a mezitím, co vyřizoval telefonáty, zadal do programu Geocaching souřadnice nového nálezu a klepnul povel „obnovit“. V barevně strukturované simulaci terénu zasvítíl nový bod i šipka označující místo, kam je nutno kámen vrátit. Nenápadnou práci na katastrálním úřadě si vybral cíleně, aby měl příležitost dostat se do volné krajiny. Dříve se s šutry lopotil sám, ale poslední dobou stačilo napsat vzkaz na web, a cacheři se postarali.

Sám sobě se hořce ušklíbl.

Neměl co ztratit. Nikdy neuvěřil, že smrt rodičů, ke které došlo těsně před jeho útekem z Terranie, zavínil opilý řidič. Tam za Membránou už jednu příležitost ke štěstí dostal. Protože nebyl dost bdělý, nechal si ji protéct mezi prsty. Teď zůstala jen povinnost. Pěstoval si masku seběvědomého cynika. Na přátelství dávno nevěřil a ženám, se kterými spával, nic nesliboval.

Švagrová

Lidé v čekárně neurologické ordinace mívali kolem úst trpké rýhy. Nerad po nich civěl, proto si bral čtení.

„Taky vám došly prášky?“ Otázka patřila jemu.

Vzhlédl od časopisu, aby si tu osobu prohlédl.

Stará dáma. Obličej s vějířky vrásek, rty s perlet'ovou rtěnkou, šaty v zemitých tónech, ruce s hnědými flíčky složené na klíně zdobily tři uzoučké zlaté náramky. Sjel k nohám, a při pohledu na její tlusté zelené ponožky kypící z páskovaných zdravotních sandálů, vyprskl smíchem.

„Úplně nasuchu nebudete,“ poznamenala, *„to byste se tak uvolněně nechechtal.“*

Pokrčil rameny. *„Máte pravdu.“*

Důvěrně se naklonila blíž. *„Nejhorší není bolení hlavy, ale strach, že to nebudu mít čím zastavit.“*

Přikývl. *„Nemám klid, dokud si neudělám zásobu. Bohužel, mé tablety předepisují spíš na kusy.“*

Její tvář se účastně stáhla. *„Taky migrenik?“*

Očekával, že tím konverzace skončila, ale vyprávěla, že se nedávno přestěhovala do menšího a starosti její obtíže ještě zhoršily. Stýskala si, že ji záchvaty budí těsně po půlnoci. Popisovala, jak nad ránem bloumá po venku, dívá se na chvějivé hvězdy a čeká, než léky zaberou, protože nic jiného dělat nemůže.

„Chvějí se, protože jejich světlo se prodírá hustým vzduchem,“ prohodil, chycený v pasti vlastních asociací. Pak se rychle vzpamatoval, a o poznání komisněji dodal: *„Ještě, že objevili Triptany. Před deseti lety bychom čekali zbytečně.“*

Pak přišel na řadu.

Uplynulo několik týdnů. Projekt zaměřený na podporu hledání pokladů v globálním měřítku, který skrze internet tak dlouho připravoval, se začal slibně rozvíjet. Komunikoval s administrátory v ostatních zemích a spoluvytvářel herní plány. Všem připomínal, že právě kameny, dolmeny a menhiry jsou těmi nejvhodnějšími body pro orientaci v krajině.

Podružné záležitosti jako práci, starost o dům, společenské nebo dokonce sexuální vyžití si ordinoval jako nutné zlo. Mezi lidi chodil jen proto, aby se úplně nezbláznil. Něco se totiž dělo. V poslední době se to v médiích zvěstmi o pozorování létajících talířů přímo hemžilo. Ufologové zažívali žně a Prokop byl stále ustaranější.

Bylo by logické, kdyby se rojili před sedmi lety, když upláchnul. Ale teď?

V jednu deštivou sobotu do něj kdosi v supermarketu narazil nákupním vozíkem. Sehnul se pro popadaná rajčata a jeho oči ustrnuly na kotníkových botách, ze kterých vyčnívaly zelené ponožky.

Nezdržovala se s omluvami. „Zmínil jste hustý vzduch. Fenomén zpomalení. Říkejte mi Emo.“

Odvezl ji domů a pomohl vynést tašky do pátého patra činžovního domu. Cestou jej přemluvila na šálek čaje. Mezitím, co vybalovala nákup, jí třikrát volali příbuzní. Mávnutím směrem k sousednímu pokoji mu naznačila, aby byl jako doma. Váhavě tam zamířil. Konverzovala francouzsky a česky. Bylo zjevné, že odcizením netrpí. Nedobrovolně se dozvěděl, že syn přednáší na univerzitě a vnučka studuje něco s uměním. Na komodě byly vystaveny fotografie v pozlacených rámečcích. Na jedné uviděl tvář mladé ženy, která mu byla povědomá. Poznal Emu asi o padesát let mladší. Pak si ale vzpomněl, že tu tvář zná. Z Terranie. Sáh si do kapsy pro tabletu.

Přišla s čajem. „Nadobro jsem ten krám vypnula.“ Řekla to kajícně, ale v očích jí prskala veselá světélka.

„Příliš věříte lidem,“ houkl. „Co kdybych byl masový vrah?“

„A jste?“ uchichtla se.

Odevzdaně se zašklebil.

Posadila se naproti a několika větami shrnula průvodní jevy své migrény.

Zachoval pokerový obličej. „Proč mi to vlastně říkáte, paní Emo?“

„V čekárně jste zmínil, že světlo hvězd se prodírá hustým vzduchem.“ Tvářila se, jako kdyby vyhrála milion.

Když nereagoval, zvedla obočí. „Je mi pětasedmdesát, ale senilní nejsem.“

Odsunul hrnek a zvedl se ze židle. „Člověka uklidní, když ví, že s tím není v širém vesmíru sám. Rád jsem vás poznal.“

Její ústa se stáhla do úzké linky. „Kvůli tomu, abychom porovnali anamnézu, s vámi mluvit nechci.“

Zaťal zuby a znovu se odevzdaně posadil.

Začala vyprávět: „Rodiče pracovali pro Baťu v Kalkatě a po válce zůstali v Paříži. Po studiích jsem se provdala za diplomata, který hodně cestoval. Simon se nikdy nedozvěděl, že jsem se na tři měsíce ztratila. Dostala jsem migrenózní záchvat a ocitla se ve světě křišťálových věží a šedých pastvin. Protože čas tam běží jinak, prožila jsem tam tři roky. Dokonce jsem se tam znovu provdala. Kohomor byl lékař. Naučil mne, jak se dalším propadům skrze clonu mezi světy bránit. Byla to láska jako z románu, ale musela jsem se vrátit na Zemi, protože jeho vysoce urozená matka našemu vztahu...nepřála.“

Stará dáma zamžikala víčky. Jak byla rozrušená, rty se jí třásly. „Vy mi to asi neuvěříte, ale Terrani dokázali žít i desetkrát déle než my tady. Kohomor hlásal, že je to nezdravé. Zastával názor, že život je příliš vzácný na to, aby se vyvařoval nadvakrát nebo natřikrát jako břevídlavý macerát.“ Odmlčela se, jako kdyby čekala námitky.

Prokop nehnul ani brvou. V duchu počítal. Teď tedy věděl, co se ve skutečnosti stalo s

Kohomorovou manželkou, o které se říkalo, že se dva roky po svatbě utopila v mořském zálivu. Její portrét dodneška zdobí galerii předků Khomiiny víkendové usedlosti. Kohomor svou ženu dlouho nepřežil. Zemřel na nákazu chrochtavé chřipky v karanténě na stanici na měsíci Jektoru. Nebyla to pěkná smrt. To vše se stalo dávno předtím, než se Prokop na Terranii dostal...

Nemělo smysl Emě odhalovat karty. Musel by jí říct, jak její terranský manžel zemřel nebo jí lhát, ale co horšího, ta dáma by chtěla vědět, jak se k těm informacím dostal.

Potřásla hlavou a vyhrkla: „Víte, o čem mluvím? Byla jsem tam, odkud k nám přilétají všechny ty talíře!“

Úsečně přikývl.

„Cítíte trhliny v předivu reality, že ano?“ nadskočila dáma. „Co všechno už jste viděl? Neměl jste pocit, že se propadáte? Mohu vám poradit, co dělat, abyste se vyhnul Lapači!“

Dal si záležet aby nedal najevo nic z toho, nač myslí.

Její tvář se zklamaně stáhla. „Vy se mě na nic nezeptáte?“

„Ne,“ odsekl.

„Otevírá to přece úžasné...možnosti,“ namítla.

Teď se Prokop skutečně měl k odchodu. „A také rizika,“ kývl hořce. „Už opravdu musím.“

„Počkejte!“ křikla rozehvěle. „Co víte?“

„Starám se o tento svět,“ sykl.

Stará paní záupěla: „Musíte mi to říci a musíte mne vyslechnout!“

„Je mi líto,“ řekl chladně. „Děkuji za čaj.“

Uháněl, jakoby měl v patách stádo vlků. Jistěže věděl, s kým mluví. Khomia, jako správný snob, se portrétu své nenáviděné snachy nikdy nezbavila, protože nechtěla legendu, kterou o jejím původu vytvořil Kohomor, zpochybnit.

Nic by nepomohlo, kdyby jí přiznal, že několik let po smrti jejího terranského manžela, se Khomii narodila dcera Jennila, kterou si on šestadvacet let po té vzal za ženu. A stejně tak bylo zbytečné staré paní vykládat, že Kohomorova mnohem mladší sestra ve věku sedmatřiceti let zemřela násilnou smrtí. Už vůbec by nebylo moudré říkat, že obě děti měla na svědomí jejich vypečená matinka. Jen by své švagrové popletl hlavu. Ta dáma, totiž, ač o tom neměla ani tušení, byla jeho švagrovou.

Hedvika

Za tři dny do jeho kanceláře napochodovala mladá žena v brýlích s ulízaným roztodivně barevným účesem v neforemně velikém svetru. Práskla za sebou dveřmi a vyprskla: „Ty parchante! Tys ji zabil! Tolik si od tebe slibovala a tys ji ani nevyslechnul!“

„Netuším, co chcete,“ řekl jedovatě, „jdete v úřední záležitosti?“

Několikrát se nadechla. Třeštila oči a zařatými pěstičkami bušila do svých stehů obalených lemem maxisvetru. „Každý ouřada je alibista! Moje babička Ema Lollier je mrtvá!“ Hlas jí střídavě kolísal od altu k sopránu.

Sledoval, jak je rozhořčená a zoufalá. Zarudlé oči si utírala rukávem. Měla unavený lesklý obličej, v nepravidelné struktuře ručně pleteného svetru jí utíkalo očko. Vypadala hrozně a stejně tak se chovala.

Mohl zatloukat anebo ji vyhodit, ale něco hluboko v něm se hnulo. Spíš podlehl instinktu, než aby se řídil zdravým rozumem. Vstal, vzal ji za ruku, nabídl jí židli a během pěti minut popsal setkání s její babičkou. Na závěr se zeptal: „Co vlastně víte?“

Ukonejšena jeho přístupem pokrčila rameny. „Při migréně mívala změněné vnímání. Její blouznění o tajných říších všichni pokládali za úlet. Ale já už ne. Viděla jsem, co si odtamtud přinesla.“

„Osůbko,“ zapředel, „vaše babička vám neměla blbnout hlavu.“

Provinile se nahrbila. „Pomáhala jsem jí balit, když se stěhovala. Našla jsem to v polystyrénové krabičce v nočním stolku a nechala si to. Přiznala jsem se jí až včera v nemocnici. Zastavilo se jí srdce. Po elektrošoku se probrala a řekla mi o vás. Prý jste ten, kdo se tam dokáže dostat. Chtěla mi poradit, jak mám s tou věcí zacházet. Říkala cosi o teplotě, jenže potom zemřela.“

„Co jste vlastně našla?“

Vyhrnula si svetr a odhalila triko s klokaní kapsou na břiše. Vytáhla okrouhlý zploštělý předmět. Věc velikosti dětské pěsti slonovinově bílé barvy sebou pružně mrskla, odrazila se od stolní desky a s mlasknutím dopadla na podlahu.

Strhl z věšáku starou bundu do terénu, a mrštil jí tak, že věc zcela zakryl. Oba se sklonili k zemi, až se jejich hlavy přiblížily.

„Organizační améba,“ šeptl.

„Nejdřív to bylo studené, tvrdé a malé. Myslela jsem, že je to kus pryskyřice. Chtěla jsem se zeptat, jestli si to můžu nechat. Ale při stěhování byl zmatek, vzpomněla jsem si až po třech dnech. Bylo to pořád v kapse, ale třikrát tak veliké, pružné a teplé.“

„To oblečení jste nosila na sobě, že?“ ujistil se.

„Jo. Strčila jsem to do šuplíku a růst se zastavil. Když jsem se k vám vypravovala, dala jsem si to znovu do kapsy, růst se obnovil.“ Vítězoslavně plácla se na solar, kde mělo triko kapsu.

Vzal tužku, odhrnul cíp bundy a pod šikmým úhlem do améby zabodl její hrot. Na povrchu připomínajícím silikonový gel, se objevila sprška drobných jiskřiček. Okamžitě věc zase prikryl.

„Máte štěstí,“ sykl. „Vypadá to na autonomní jednotku. Ještě jí nedorostly komunikační orgány.“

Otevřel skříň a vytáhl dřevěnou bedýnku od starého mikroskopu, který stál na polici. Přes vrstvu látky amébu uchopil a do bedýnky ji nacpal. Zaklapl uzávěr a někam s bedýnkou odešel.

Vrátil se po pěti minutách. „Dal jsem to do lednice,“ řekl. „Bere si to energii z živočišného tepla. Ochlazením se růst zastaví, ale už nikdy se nevrátí do původního stavu spory.“

Její ústa se roztáhla úsměvem. „Takže je to živé?“

„Ani živé ani mrtvé,“ zamručel, „je to bionická organizační améba. Tady je to k ničemu a tam, odkud pochází, nejspíš nikomu nechybí.“

„Mimozemská entita?“ zeptala se zaraženě.

Obrátil oči v sloup. „Pochází z jiné slupky reality. Pokusím se toho bezpečně zbavit.“

Dívka, jejíž jméno dosud neznal, se zatvářila rozhořčeně. „Blázníte? Můžeme to studovat! Můžeme posunout dál celou civilizaci!“

Hořce se zapitvořil. „Takových bylo!“ Podíval se jí do očí a smrtelně vážně řekl: „Každá civilizace se vyvíjí v souladu s tokem evoluce, která je jí ušita na míru. Šoupnete do toho cizí prvek a rozhodíte všechno. A především, pak už nikdy nezjistíte, jestli to, co se tím pokazí, není vaše vina. Nechejte to Pánubohu a žijte v míru s tímto světem.“

Vyskočila ze židle. „Mluvíte, jako by vám bylo osmdesát! Žijeme v éře globalizace!“

„Globalizujte si, jak chcete. Tak se jen míchají ingredience odpovídajících si surovin. To neznamená, že do burgundského guláše můžete přidat meruňkový lívanec! Vy děláte do umění, že? Ani se nedivím, že jste tak praštěná. Pokud vás to frustruje, jděte tvořit!“ Významně mrkl na hodinky a vstal. „Je čas oběda. Tak kdybyste dovolila, Kalupinko...“

„Jmenuju se Hedvika, vy ignorante,“ sykla. „Do umění sice dělám, ale mám doktorát z biochemie! Chci to zpátky! Kdybych teď zavolala policii, a obvinila vás z krádeže, vlastně by se nic nestalo!“

Naklonil se k ní přes stůl. „Způsobila byste totální katastrofu a chaos. Změnilo by se počítání letopočtu. Místo před Kristem a po Kristu by se říkalo před blbou Hedvikou a po ještě blbější Hedvice.“

Zalapala po dechu. Pak ze sebe přerušovaně vychrlila: „Vy...jeden...namyšlený...arogantní...testosteronem...nadopovaný...samolibý...hajzle!“

Rozvalil se do křesla, vyhodil nohy na svůj otřískaný stůl, založil paže za hlavu a přezíravě se ušklibnul. Když si znuženě zívnu, skoro čekal, že si ještě dupne.

Zklamala. Otočila se na patě a vyrazila směrem ke dveřím. Práskla jimi tak silně, že se ze stropu snesla lehká zrnka omítky.

Lítostivě si povzdechl. Ačkoliv vypadala hrozně, byla nesmírně přitažlivá. Kdyby nešlo o tak vážnou záležitost, byl by ji pozval na kafe.

Doma dal bedýnku do mrazáku. Úplně zničit ji nechtěl. Mohla obsahovat něco, co se mohlo hodit. Ale jediným místem, kde by ji mohl prozkoumat byla Terranie. Bez nové náplně do lomiče byla však cesta za Membránu holým šílenstvím.

První propad

Té noci špatně spal. Proti své vůli se vracel o spousty let zpět, kdy si myslel, že na toaletách v kině zemřel.

Znovu přešlapoval ve žluté chodbě. Připadal si jako v těle nějakého živočicha. Pak zorné pole zčernalo.

Ležel na pružné podložce. Chtěl si přejít jazykem po rtech, ale ústa měl strnulá. Naráz otevřel oči.

„*Jen klid,*“ uslyšel v nitru své hlavy.

Muž, který jej „oslovil“, se obrátil ke své společnici. Byli vysocí a velmi bledí. Žena měla na sobě kalhotový kostým z látky, která měnila barvy. Muž byl v zelené lesklé bundě. Stáli u stojanu s instrumenty a přeli se neznámým šelestivým jazykem. Dojem, že je v nemocnici, překrylo mnohem silnější tušení, že to není na Zemi.

Sám pro sebe v mysli zformuloval dotaz: „*Mimozemšťané?*“

Překvapila ho jejich reakce. Žena se křečovitě přidržela stojanu. Oba se na sebe zděšeně podívali. Muž k ženě pronesl několik slov, pak se obrátil na Prokopa. „*Rozumíš mi?*“ zeptal se telepaticky.

„*Ano,*“ odpověděl tím samým způsobem Prokop.

„*Bolí tě hlava?*“

„*Hrozně,*“ potvrdil hoch.

Mužovy rty se stáhly do tenké linky. „*Jsi ještě dítě a navíc se nám nehodíš. Vrátím tě zpět.*“

Prokop sledoval, jak muž uchopil nějaký lesklý nástroj. Koncem podobným hlavní se přiblížil k jeho rameni.

Ve chvíli, kdy chtěl zřejmě zmáčknout aplikační ventil, vyrazila mu žena nástroj z ruky. Zamávala dalším nástrojem, tentokrát podobným běžné pistoli. Jak se rvali, třesla rána a muž se zhroutil. Žena k Prokopovi vyslala erupci myšlenek. Porozuměl jen jediné větě: „*Austin... změknu. Ale ty... to... zvládneš, ... jepice.*“

Něco upravila na aparatuře. Přístroj se vysunul nad Prokopovu hlavu. Následovala sada záblesků.

Bolest v hlavě byla tak intenzivní, že toužil po mrákotách. Přivíral oči a chrčel. Když vše ustalo, žena vyjmula ze škvíry černý kotouč a pooděšla ke sloupu u dveří. Na panelu navolila kombinaci symbolů, počkala, až se dveře odsunuly a odešla.

Zhroucené tělo společníka nechala ležet na podlaze.

Teprve po chvíli se chlapec odvážil pohnout. Slezl z lehátka a převrátil muže na záda. V jeho břicho zela rána velikosti jablka plná krve. Muž zamžikal a s obličejem zkrouceným bolestí, překotně rychle vysílal myšlenky: „*Khomia si myslí, že se přenos podařil, ...ale ty nejsi jako ostatní. Nikomu neříkej, že čteš myšlenky. Dokážeš to jediné při... záchvatu. Uteč. Vezmi si moje oblečení...a mne...dej na své místo. Jsi ...veliký chlapec...to zvládneš.*“

„*Proč jsem tady?*“ pomyslel si Prokop.

„Vybočuješ z tabulek. Máš nadlimitní dávku *Id*. Není...čas...na... přednášku,“ myšlenky zraněného se tříštily. „Dělej, ... svlékni mě...“

Strnulý hrůzou poslechl. Když zraněného oblékal, muž chroptěl a z úst mu prskaly bublinky rubínově zbarvené krve. Pomohl mu na lehátko a pomyslel si: „*Kdybych někoho zavolal...*“

„*Ne,*“ odsekl muž. „*Khomia je předsedkyně senátu. Nemysli si, že ti pomáhám z dobroty...duše. Vrátiš jí to za mne. Vypadni a dívej se kolem...sebe. Nikdy nesmíš nikomu říct, že nejsi zdejší, a že jsi...Migrenik.*“ Muž se vzepjal a z posledních sil dodal: „*Dostaň se na Jektor a hledej Kohomorův hrob. Rytíři ti pomohou.*“

Prokop zíral na jeho široce otevřené oči a pak je pohybem, který obdivoval ve filmech, zatlačil. Dopnul svou bundu na mrtvém těle, aby nebyla patrná zakrvácená tunika a otočil se ke dveřím. Když vztáhl prst ke tlačítku, uvědomil si, že je od krve. Na policiče našel složený kus fialového plátna. Utřel si ruce a setřel i skvrnu na podlaze. Látku nacpal pod plastem potaženou matrací. Pomocí kombinace, kterou předtím použila Khomia, otevřel dveře a vyrazil vstříc neznámému světu.

To vše se stalo dávno. Těsně před ránem ucítil slabé tepání v levém spánku a sáhl po tabletě.

Kámen

Byla sobota ráno a někdo vytrvale zvonil.

Venku u branky stála zase ona. Tentokrát vypadala úplně jinak.

„Musíš mi tu věc vrátit,“ řekla nasupeně.

Zaregistroval, že mu drze tyká. Uznale se zašklebil. Ta potvora okamžitě vycítila, kam až může zajít. „Jak jsi vyčtenichala mou adresu?“

Tuto otázku ignorovala. „Přece mi nemůžeš odpírat informace!“ Už zvyšovala hlas.

Byla učesaná a její nádherně zrzavé vlasy rámovaly půvabný obličej. Místo vytahaného svetru si oblékla černé koktejlky a špičaté lodičky. Na pihovatém nose jí seděly sluneční brýle. Měla nalíčené rty a napudrovanou pleť. Kombinace rudé rtěnky a měděných kučer kontrastovala s černí šatů. Snad proto se provokativně zeptal: „Jdeš na pohřeb?“

Její rty se mírně zachvěly. „Dnes mi vydají Eminu urnu.“

„A kde jsou ostatní báječní a úspěšní příbuzní?“ rýpl si.

Vzdorně pohodila hlavou. „Ceremonie nesnášela. Vyhrožovala, že jestli jí zorganizujeme pohřeb, vstane z hrobu a nakopá zadky. Toto je mnohem intimnější.“

Vzápětí, co se jí zeptal, už toho litoval, ale v té chvíli si nemohl pomoci: „Můžu jít s tebou?“

Čekal, že ho odpálkuje, ale ona s uzarděním přikývla.

Vysypali popel na rozptylové loučce, ještě nebylo ani půl deváté dopoledne. Vraceli se ze hřbitova k jeho domu, kde měla zaparkované auto.

Tehdy znovu začala: „Vraťme se k té...organizační amébě.“

Jen zatnul pěsti. „Kdybych ti to nechal, jako bych dal batoleti zubatou mariňáckou dýku. Tvůj bezpečně známý svět by se změnil. Nakonec bys mě obvinila, že jsem za to odpovědný.“

Zvedla obočí. „Díváš se na mě jako na otravnou štěnici.“

Zamračil se. „To si opravdu myslíš?“

Byla tak nepředstavitelně úporná, že by udělal cokoliv, aby její pozornost odvedl. Snad pod vlivem citové deprivace z návštěvy hřbitova jí navrhl, aby s ním jela na výpravu, ke které se právě chystal.

Celá ožila. „Geocaching? Myslíš to hledání pokladů v přírodě? Viděla jsem internetové stránky a také jsem o tom četla. Zrovna nedávno jsem si říkala, že bych to chtěla vyzkoušet. Mazurská jezera? To je přece až v Polsku. Jedu!“

Když už spolu mířili po dálnici směrem na sever, ona v jeho nejmenším tílku, flanelové košili a starých džínách stažených opaskem a ohrnutých do manžet, došlo mu, že se asi zbláznil. Musel si přiznat, že se dostal z louže pod okap. Vyjeli až po hodině. Zdržela se v obchodě s botami, protože vhodný model to terénu její velikosti doma neměl. Už bylo pozdě litovat.

Aby měla záminku, pro budoucí otázky, začala o své práci v Pasteurově ústavu, odkud zběhla na akademii múzických umění. Pak se s tváří pojišťovací agentky zeptala: „A co tvá rodina?“

Upjatě se usmál. „Už delší dobu žiji sám.“

Napruženě přimhouřila oči. „Není to...divné?“

Kousl se do rtu, aby se nerozesmál. „Občas s někým chodím, jestli máš na mysli tohle. Ale...je to pár let, co jsem ovdověl. Jennilu jsem moc...miloval.“

„Ach tak,“ vydechla.

„Co ty značky v mapě ve tvé pracovně?“ Vybafla po několika kilometrech ticha.

Obrátil oči v sloup. Došlo mu, že v době, kdy jí vybíral oblečení stačila v jeho domě prošmejdit, co se dalo.

„Už jsem ti říkal, že se bavím geocachingem. Dělán administrátora webových stránek. Je to orientační síť, kterou užíváme při plánování mezinárodních projektů,“ odbyl ji a dřív, než znovu zaútočila, se zeptal on: „Takže tys nejdříve studovala biochemii a potom malířství. Proč vlastně?“

Zářivě se usmála: „Jak jsem překreslovala mikroskopované preparáty, všimla jsem si, že jsou krásné. Žádná fotografie nedokáže zachytit to, co kresba, když do toho dáš srdce...“

Nechal její vyprávění klouzat stranou a v duchu si lámal hlavu, jestli má dál porovnávat síť v deltě Amazonky s reálnou polohou jističů podle ortofotomapy nebo si tam raději zaletět osobně. Družicové snímky v neobydlených oblastech bývaly zrnité a najít kámen pod příkrovem vegetace bylo téměř nemožné. Za sedm let stačil osobně zkontrolovat desítky míst. Kdyby nemohl využívat dobrodiní internetu a pomoci nadšenců, byl by v troubě. Setba, kterou zasil, už přinášela první plody. Cacheři při hledání skryší prostřednictvím GPS, se už naučili užívat kameny jako orientační body. Nově objevené milníky, dolmeny i smírčí kříže si znamenali a informace o jejich poloze svědomitě hlásili administrátorovi.

Cesta ubíhala, ani si nevšiml, že už je chvíli klid.

„Tys mě vůbec neposlouchal,“ vybuchla.

„Ale ano,“ ujistil ji překotně, „dědičnost kombinovaných znaků je mé oblíbené téma.“ Ve skutečnosti mluvil čistou pravdu. Na Terranii tento obor řadu let učil.

Naštěstí to vzala jako žert. „A proč vlastně trčíš na katastrálním úřadě?“ namítla. „Jiné ambice už nemáš?“

„Ne,“ odsekl upjatě. „Vyznávám cestu nejmenšího odporu.“

Prostřední úsek cesty klábosili o biotechnologiích a genetice.

V Krakově poobědvali, potom odbočili západně.

K cíli dorazili později, než plánoval. Projeli vesnicí a pokračovali mezi poli. Prokop těkal očima k GPSce, dokud neodstavil auto u kostelíka stojícího na břehu malé vodní nádrže.

Stromy shazovaly listí a nad vodní hladinou se vznášela lehká mlha.

Hedvika lamentovala, že si sebou nevezla stojan a barvy. Potom s vážnou tváří prohlásila, že půjde prozkoumat okolí.

Prokop rozložil si mapu, na kterou si už doma tužkou zakreslil místo, o kterém se dočetl v měsíčníku krakovského vojvodství. Při konfrontaci se snímky z družice to vypadalo, že kámen v osmnáctém století přestěhovali z místa, na kterém je nyní jezírko.

Kámen našel zapuštěný u lavičky v těsném sousedství stojanu na kola. Pomyslel na to, že jestli se ho pokusí vrátit na původní místo, může skončit v polském vězení. Na schodech u kostela stály vázy s omrzlými chryzantémami, v dálce vrčel na poli traktor. Kromě nich tu nebylo ani živáčka.

Další věřící sem dorazí až zítra po obědě. Usoudil, že je vlastně dobře, že přijeli tak pozdě. Laserem vytyčil pozici, kde se podle starých map měl milník správně nacházet. Naštěstí to nebylo uprostřed, ale necelé tři metry od břehu. Vytáhl z kufru nůž a uřízl z lísky dlouhou větev a ponořil ji do vody. S GPS v jedné ruce a s prutem ve druhé se zabořil do bahna. Rybník byl hluboký necelé tři metry, z toho polovinu zabíral bahnitý nános.

„Co to provádíš?“ zajímala se. Přiběhla od skupiny keřů, kam si zašla odskočit.

„Přemýšlím, jak přesunout ten kámen,“ odpověděl.

Chvilí bylo ticho a pak na něj vyjela: „To je nějaká recese?“

Nesoustředěně zavrtěl hlavou. Vytáhl z kufru auta ocelové lano s karabinkou, uvázal smyčku a navlékl ji na milník. „V zemi vězí minimálně další metr, víš?“ broukl. Nastartoval auto a pomalým tahem kámen uvolnil z půdy. Vlekl jej ke břehu. Pustil naviják, objížděl břeh, zatímco lano se odmotávalo z cívky a kámen zůstával na místě. Když byl na opačném břehu, začal cívku navíjet. Lano se napjalo nad vodní hladinou a opticky nádrž rozdělilo na dvě poloviny. Ve zpětném zrcátku viděl Hedviku, jak pobíhá kolem křičí a mává rukama. Kámen plynule sklouzl do ledové vody. Dal si záležet, aby jej umístil přesně. Dřív, než k němu stačila po hrázi doběhnout, svlékl se, vstoupil do vody a brodil se bahnitým dnem. Jak vířil hřející vrstvy, linul se nad hladinu odporný zápach. Potopil se, poslepu hledal lano, aby uvolnil úchyt smyčky. Několik minut kámen usazoval. Popošel k místům s nezkalenou vodou a opatrně se opláchl. Přestože se stmívalo, věděl, že Hedvika vidí jeho zjizvené nohy. Předem se připravoval, aby na ni, vztekle nevyletěl, až se na to zeptá. Ale ona celou dobu mlčela. Jektaje zuby vyhrabal z kufru staré bavlněné triko a utřel se. Hodil na sebe oblečení, sbalil lano. Mlha nad hladinou jezírka houstla.

Sjeli k vesnici a pokračovali k nejbližšímu městečku. Zastavili u první hospody. Aniž by cokoliv řekli, vešli dovnitř. Objednali si bramborové knedlíky a kapustu s uzeným.

Sundala si brýle. Modré oči kontrastovaly s jejím kropenatě pihovatým nosem. Její zrzavé vlasy se jí neposlušně vlnily kolem obličeje. Jemně vykrojená ústa se vlnila nevolí.

Vybavila se mu vzpomínka na Jennilu s čerstvě umytými vlasy zabalenou v jeho sváteční tunice z rijalových vláken a bodlo jej u srdce.

Když jim číšnice přinesla pivo, odhodlal se prolomit mlčení, protože usoudil, že při její neklidné povaze ji pravda o reálném nebezpečí ochrání lépe, než informační vakuum.

„Myslíš si, že jsem blázen nebo vandal?“

„Nejdřív jsem si to opravdu myslela,“ připustila. „Ale pak mi došlo, že musíš mít nějaký důvod. To, cos dělal, nějak souvisí s tím mimozemským sajrajtem, že?“

„Do jisté míry ano,“ přitakal. „Rozuměj, kdyby sis amébu nechala, mohla by posloužit jako vysílač. Možná by se dlouho nic nedělo, ale časem by tě zaměřili.“

„Nerozumím tomu.“

Přemýšlel, jak jí povědět dost, aby to pochopila, ale ne víc, než bylo nutné. „Celá naše planeta je už od prehistorických dob posázena kamennými jističi. Staré národy věděly, že pokud zůstanou kameny na svých místech, a pokud budou tvořit síť, bude jejich svět v bezpečí. Náš svět.“

Přimhouřila oči. „Před čím?“

„Před tvůrci améby. Tvory z jiné vrstvy reality. Žijí přesně v těch místech, kde žijeme my, ale nejsou to Pozemšťané. Jejich způsob jednání a jejich morální zásady jsou odlišné. Kameny musí tvořit síť. Kdyby naráz všechny zmizely, reality by se smísily a vypukl by chaos. Lidská přirozenost už je taková. Ti nejdravější jedinci z obou realit by se chopili moci. Na Terranii neznají války. Pak by je poznali. My na Zemi zatím neznáme prodlužování a pak bychom je poznali se všemi průvodními jevy.“

„Prodlužování čeho?“ zajímala se Hedvika.

„Terrani neměli náboženské zábrany a naučili se prodlužovat život. Jenže evoluce je prevít a proto se jim rodí méně dětí. No a také, čím častěji se dá Terran naklonovat, tím méně „Id“ mu zbude do

dalšího života.“

Vyrušil je číšník s jídlem. Prokop se chopil se příboru a pokračoval: „Když se Khomia nechala naklonovat podesáté, byla na světě už celých pět set let. To ona prosadila zákon o klonování v senátu.“

Zvedl obočí, protože Hedvika se dosud jídla ani netkla. „Jez, nebo ti to vystydne.“

„Co je to „Id“?“

„Těžko říct,“ odsekl. „Já jsem to přeložil jako emoční kompetenci, ale Jennila tomu říkala duše. Pokud Terran smrt převezme tím, že se dá naklonovat a do hlavy si nechá přehrát vzpomínkové matrice, vždycky jej část emoční kompetence opustí v návaznosti na smrt opotřebovaného těla. Jedno, dvě klonování, to ještě není tak hrozné, to ti ještě většina „Id“ zůstane, ale potřetí a počtvrté už přijdeš o víc, než o polovinu. Protože na Terranii je o Id nouze, kradou ho Pozemšťanům. Nechtěj vědět, co by se stalo, kdyby se reality smísily. Proto musí kameny zůstat v místech, kam je předkové usadili.“

Přežvýkla a zakuckala se. „Jak to všechno víš?“

„Jsem migrenik,“ pokrčil rameny Prokop. „Mám sklon propadat skrze Membránu. Kromě našeho světa existují i další reality. Díky gravitaci jsou soustředěny kolem hmotných vesmírných těles.“

„Bud' jsem se zbláznila, nebo se zblázním vzápětí,“ zamumlala.

„Nikdo není dokonalý,“ uchechl se.

„Jak se chová někdo, kdo pozbyl většinu duše?“ ptala se dál.

Obrátil oči v sloup. „Raději tomu říkej Id. Duše zní příliš...mystický a v tomhle žádná mystika není. Po pátém až šestém klonování bys přišla o schopnost vnímat emoce. Jednala bys jako sociopat. Ale protože bys vězela na špičce společenského žebříčku, docela by ti to procházelo. Klonování je nákladné i pro Terrany. Ti ze středních vrstev si na jediné klonování šetří celý život. Další jim většinou nepovolí. Jeden by řekl, že se to skoro nevyplatí.“

„To je divné,“ vydechla, vzala sklenici a místo, aby si ji přitáhla k ústům, naklonila ji nad svým talířem.

„Hedviko,“ vyzval ji otcovsky, „jestli chceme dnes dojet domů, měla bys něco sníst. Ale myslím, že to s tím pivem už nebudeš.“

Vykulila oči. „Chceš jet na noc? Proč vlastně? Zítra je neděle.“

Smrt není povinná

Měli štěstí. Z hostince se vyklubal penzion. Ubytovali se každý zvlášť a sešli se dole v baru. U krbu Prokop Hedvice pověděl, jakým způsobem se na Terranii dostal. „Byla to obrovská náhoda, že jsem se při prvním propadu soustředil na hypocampus,“ dodal závěrem, „místo v mozku, které naši předkové zřejmě využívali právě při cestování skrze Membrány. Tuto schopnost máme všichni, ale když se nepoužívá...“

„Vypadá to jako pohádka,“ řekla zaraženě.

„Ber to tak, a budeš dlouho živa,“ řekl vážně.

„Pověz mi víc,“ žadonila.

„Historie na Teranii a na Zemi se vyvíjela rozdílně,“ začal Prokop. „Protože na terranské straně nebyli zatíženi mystikou, jediným náboženstvím se jim stala věda. Místo do válek investovali do úsilí přemoci hranice tělesnosti. Razili heslo „Smrt není povinná!“ Cestování antigravitačními vznášedly skrze Membránu pro ně nebylo problémem. Pokusný materiál kradli za Membránou. Pozemšťané byli technologicky zaostalejší, ale geneticky naprosto kompatibilní. V té době řádl ve středověké Evropě mor a Terrani ho přivlekli k sobě domů.

Hedvika vykulila oči. „Taková školácká chyba?“

Prokop přikývnul. „Arogance mocných. Na Zemi se morové epidemie pravidelně opakovaly. Určité procento populace tam mělo imunitu. Ale Terrani neměli žádnou. Mysleli si, že vyvinou vakcínu,

ale nepočítali s obrovskou rychlostí, jakou nákaza udeří. Na Zemi nemoc od nákazy do exitu trvala dva týdny, na Terranii tři dny. Přeživším zůstala na krku města plná rozkládajících se mrtvol, které požíraly smečky zdivočelých psů. Situaci zachránila senátorka Khomia. Založila klonovací ústav, vydala sérii účinných zákonů. Vědci vyvinuli novou rasu odolných bytostí vzrůstu dítěte s velikýma černýma očima. Šediví bezpohlavní replikanti vybavení specifickými paměťovými manuály během dvaceti let zničenou infrastrukturu zcela obnovili.“

Hedvika sebou trhla. „Chceš říct, že malí šedí existují?“

Shovívavě se zašklebil. „Vládnu slušnou dávkou inteligence, ale nemají emoce. Nehrozí, že by se někdy vůči svým stvořitelům vzepřeli.“ Přihodil do krbu poleno, trochu se protáhl pokračoval:

„Biologičtí Terrani jen řídili práci, ale stárli a umírali. Děti se jim rodily zřídka, protože plodné obyvatelstvo a mládež nemoc zkosila nejdříve. Hrozilo, že elita vymře a zůstanou jen replikanti. Po n-tém klonování se malá civilizace rozštěpila na dvě skupiny. Terrani vzešli z rodin, ve kterých se podařilo zachovat reprodukční cyklus a mohli mít děti, si povšimli, že klonování příslušníci staré elity se s každým dalším klonováním mění. Jejich jednání postrádalo city a tak se stále povahově blížili replikantům. Dopouštěli se nepochopitelných násilností a vražd, aniž by připustili, že dělají něco zlého. Vědci přišli s teorií, že každou další fyzickou smrtí, přichází adept klonování o část emoční kompetence. Fenomén nazvali Id a usilovali se vymyslet způsob náhrady. V zájmu záchrany elit se naučili krást Id zatoulaným Pozemšťanům.

V podzemí Klonovacího ústavu byla vybudována Karanténní stanice a Lapač, zařízení zachycující nedobrovolné dárce.

Legalizaci přenosu Id se vzepřeli jen Rytíři Membrány, tajný mystický řád střežící hranice mezi světy. Jejich snažení bylo marné. Po nechutných obstrukcích byli oficiálně postaveni mimo zákon a odešli do exilu na satelit Jektor.“

Čelo se jí krabatilo soustředěním. „Ty létající talíře, o kterých se poslední době mluví v televizi. Přivolala je má améba?“

Uhnul pohledem. „Snad ne. Objevují se už po staletí. Terrani mapují zdejší civilizaci a dělají vlastně totéž, co já, ale ve velkém.“

Vykulila oči. „Prosím?“

Pokrčil rameny. „Vracejí kameny na původní místa. Rytíři Membrány na Zemi i na Terranii vymřeli. Bylo by nesmyslné, aby se obě reality smísily, protože životního prostoru by pak bylo méně. Ale není správné, že to dělají za nás. Na naši stárně bychom to měli dělat sami.“

Zamávala řasami. „Tak proč si nenajdeš pomocníky? Nezmobilizuješ velmoci? Nadnárodní organizace? Co třeba OSN?“

Zavrtěl hlavou. „Stalo by se přesně to, čemu chci zabránit. Vždyť si to srovnej:

Terrani nemají války a neztrácí čas náboženstvím. Mají k dispozici stáda poslušných replikantů, ale bez čerstvé krve vymírají.

Pozemšťané zase mají jen jeden život, ale bojují s přelidněním a války berou jako přirozený stimul vývoje. Kdybych dal tajemství Membrány Pozemšťanům všanc, víš, co by se stalo?“

Rozpačitě se ošila. „Chtěli by Terranii prozkoumat a posléze... navázat diplomatické styky.“

Hořce se rozesmál. „I tak se tomu dá říkat. Nakonec by se dohodli, obchod je obchod. Ze Země by se na Terranii dostaly zbraně a modly, z Terranie na Zemi zase klonování a antigravitační talíře. Následovalo by masivní prolínání obou kultur, a to už ani nemluví o informacích o jiných realitách, které mají Terrani v tajných archívech. Ze všeho by udělali guláš.“

„Možná, že je to jen přirozený vývoj,“ vydechla snaživě.

Rázným gestem ji přerušil. „Ne. Dnes už nikdo netuší, jak a kdo jistící síť vytvořil, ale jedno vím naprosto jistě. Není správné, když člověk po desátém klonování řídí senát! To bys musela zažít! Zbývá z něj jenom slupka, která má paměť a zvyky, ale už nemá to, co ho činí člověkem. Už i dnes se na Zemi emoce nenosí.“ Udělal nahořklou grimasu. „Vím, o čem mluvím, jako státní úředník se mezi panáky na špagátcích pohybují dnes a denně.“

Vstala, vzala z košíku další poleno a přihodila ho na rozpálené uhlíky. Jak byla rozčilená, zavadila zápěstím o rozpálený ocelový krbový rám. Bolestně usykla, ale hned na něj vztekle vyjela: „Tak jak si to představuješ?“

„Taková práce se musí dělat jedině tajně,“ řekl zaníceně, „celá tisíciletí se mágové a šamani přes Membránu prolínali, ale nikdy se to nedělalo masově. Kamennou síť vždy střežila tajná společnost. Rytíři na Terranii byli před několika lety vyvražděni a dnes je síť spravována zvláštním tajným oddělením, které podléhá přímo senátorce. Obyčejní Terrani o existenci jiných realit nic nevědí. Proč asi?“ Sledoval, jak se znovu posadila. Třela si zarudlé místo na kůži tak intenzivně, že si ještě víc ubližovala. Vstal, doběhl k baru a sáhl po sklenici s ledem. Klekl si na koleno k jejím nohám. Přiložil na popálenou kůži led. Z tající kostky na kamennou podlahu stékala voda. Naoko se ušklíbnul. „Látkový kapesník, pochopitelně, nemáš.“

Zatvářila se jako sfinga. „Mám papírové. Nač ztrácet řas praním?“

Jejich nosy o sebe zavadily. Ucítil směs citrónů a cizokrajného dřeva. Nic sladkého. Její dlaň byla jemná a kůže hřála. Zatočila se mu hlava, přistihl se, že zírá na její rty. Krev se mu hrnula, kam neměla. Zalpal po dechu. Musí to zarazit dříve, než se úplně ztrapní. Pak si uvědomil, že si ten led může držet sama.

S upjatým výrazem se od ní odtáhl a posadil se zpátky do protějšího křesla. S trochou nevole v jejím výrazu zachytil stopu pobavení.

Rychle se vrátil k tématu: „Pomocníky jsem získal, i když netuší, že mi pomáhají. Hledají skrýše podle satelitní navigace. Kamenné milníky jsou ideálními orientačními body, takže...“

„Jasně, geocaching,“ řekla.

Mlčky přikývnul.

Chvilí civěli do plamenů.

“Id je tedy...emoční kompetence?”

“Přesně tak.”

Pochybovačně prohnula rty. “Jak se dá něco takového...ukrást?”

Pokrčil rameny. “Jestliže Terrani dokáží sejmut paměťové matrice, zvládnou i toto. Jde o soubor jedinečných volných kombinací, které užíváš, když reaguješ na podněty. Každý má naprosto jedinečné Id. Intenzita se dá měřit. Kupříkladu migrenici mají Id, které všechny normy překračuje. Díky tomu jsou pro přenos do klonovaného těla...nepoužitelní.”

“Jako migrenik bys měl být uzlíčkem citů.” Do hlasu se jí vkradl vyčítavý tón. Vytáhla ze sklenice další poloroztavenou kostku ledu. “Připomínáš spíš ledovec.”

Vyhnul se jejímu potměšilému pohledu a zavrčel: “To bude tím klonováním. Zato ty mě překvapuješ. Míra tvého Id bude přinejmenším srovnatelná s tou mou. Podle všeho bys měla být migrenik.”

Napětí mezi nimi se dalo krájet.

„Tvá žena. Co se jí stalo?“

„Byla zavražděna.“

Nedůvěřivě se ušklíbla: „Musel ses ženit hodně mladý. Vždyť je ti sotva třicet.“

Zavrtěl hlavou. „Běh času v jednotlivých realitách není rovnoměrný. Na Terranii jsem pronikl v patnácti. Žil jsem tam třicet let. Tady mezitím uplynuly tři roky. Když jsem se vrátil, mí rodiče byli mrtví. Rok jsem se potloukal od ničeho k ničemu, a znovu si zvykal. Potom jsem zfalšoval maturitní vysvědčení a nechal se zaměstnat na katastrálním úřadě. Nic záhadného.“

„To by ti bylo fyzicky přes padesát!“ křikla nesouhlasně.

„Jo, jednou mě nechali naklonovat, když jsem na Jektoru onemocněl chrochtavou zimnicí.“

„Ty strašně jizvy co máš na lýtkách a holeních, to se stalo až po tom, cos dostal nové tělo?“

„Ano. Nešťastná náhoda.“

Chvilí vydržela zticha a pak se zeptala: „Ty a já. Jsme přátelé?“

Škrobeně se usmál. „Určitě ano.“

„Ale chodit se mnou nechceš, že?“

Nevýrazně zavrtěl hlavou. Nemohl jí přece říct, že pokud jsou pozorování CNN pravdivé, četnost výskytu terranských vznášedel vzrostla o celých tisíc procent. Souvislost s amébou byla nasnadě.

Přinutil se ke strohé odpovědi: „Jsi krásná, chytrá a provokuješ mou fantazii. Ale kdyby mě Terrani chytili, stáhl bych tě sebou.“

„Co by se stalo?“

„Vlastně nic, Terrani sami by se postarali, aby síť zůstala funkční.“ O tom ostatním cudně pomlčel. Pokud ho zaměří a bude muset utíkat, je tu riziko, že mu dojdou léky. A jestli se to stane, propadne se skrz Membránu.

Vzteky, že ona mu komplikuje život, byl pohodlnější, než aby se potýkal se vztahem, který si nemohl dovolit.

Ulpívala na něm zasněným pohledem. „Proč tě vlastně honí?“

„Moc toho vím,“ zavrčel.

„Mám pocit, jako bych tě znala odjakživa.“

Cítím se stejně. Proto tě od sebe odháním, pomyslel si, ale zůstal zticha.

Její ústa se zklamaně zavlnila. „Potkala jsem jednoho muže. Byla jsem s ním v divadle a na večeři. Potřetí mě nejspíš pozve k sobě do bytu. Je rozvedený a bez závazků a tak...“

„Proč mi to říkáš?“ vyštěkl. Ale věděl, že mu tím dává najevo, že má poslední možnost, protože za pár dní už bude zadaná.

„Jen tak,“ odsekla. Vstala a šla spát.

Té noci se mu zdálo o Jennile. Zase mu umírala v náručí. Potom ho Bergen s krvavými očima přivazoval ke sloupku. Do uší se mu zařezávalo a ryčení a chrochtání, chřípí mu plnil zápach vepřína. Šerem se zaleskla čepel nože. Slyšel zvuk párané látky. Škvírou mezi přivřenými víčky pozoroval, jak Bergen zručně odřezává od poloviny stehen dolů spodek jeho nohavic. „Ještě jim svačinku vybalíme,“ zamumlal.

„Jestli mě chceš zabít,“ zkusil to naposledy, „udělej to, prosím rychle.“

Bergenova tvář se přiblížila k té jeho. Ucítil výpary sewnedské pálenky. „Bon appetit, Prokop.“

Kvičení hladových všežravců sílilo.

S křikem se probudil. Byly tři hodiny ráno.

Znovu usnul, ale ani tentokrát nespál klidně. Místo mrtvého Jennilina těla svíral až velmi živou Hedviku. Probudil se vzrušený a vzteklý.

Při snídani jí kladl na srdce, aby o amébě s nikým nemluvila.

„Lituješ, že sis mne pustil do soukromí,“ řekla ledově, „přitom bych ti mohla pomáhat. Život není bezpečný. Každý den můžeš jít po ulici a z domu v patře ti spadne na hlavu květináč... Je mi z tebe smutno.“

Cesta na jih proběhla tiše. Nechala se vysadit na nádraží v Ostravě a ani nezamávala.

Na konci prosince dostal pohled od Eiffelovky. V lednu, se naštvál, a aby se přes to konečně přenesl, sbalil výstavní modelku Sandru. Věnoval se jí tak usilovně, že kolegové v práci ustaraně kroutili hlavami. Nikdy s žádnou nevydržel déle než měsíc, ale teď se překonával. Ještě v březnu vodil Sandru do kaváren a na squash. Ne protestoval, ani když začala mluvit o svatbě. Hrál divadlo světu i sobě, jen aby na Hedviku vymazal. Přišlo léto, ale kontury Jenniliny tváře se v jeho paměti nevyostřily.

Sešup

Že má dům v troskách, zjistil z ranních televizních zpráv. Sandra, v jejíž posteli o půlnoci ze soboty

na neděli skončili, odjela fotit exteriéry už za svítání.

V deset dopoledne v cizím bytě zíral na televizní záběry vlastního rozbombardovaného domu a nevěřil vlastním očím. Reportérka zpovídala hasiče a policajty. Explozi plynu vyloučili, shodli se na výbušnině. Žádné tělo se nenašlo. Bylo jasné, kdo za tím stojí, jen bylo těžké, se s tím smířit.

Už chtěl televizi vypnout, když následovaly zprávy o exploxi v Hradišti. Šestadvacetiletá žena, která v bytě bydlela, se prý pohřešuje. Pak ukázali Hedvičinu fotografii.

Polil ho studený pot.

Závěrem reportérka zmínila, že charakter obou útoků se podobá teroristické akci, při které zahynula nadějná mladá novinářka minulou sobotu v Praze.

Hedvičin mobil byl hluchý. Opustil Sandřin byt a vyjel z města směrem k Hradišti. Neměl tušení, kde ji najde, ale nejdřív se potřeboval dostat k jejímu bytu.

O šest hodin později už tolik optimismu neměl. Sousedé a známí, se kterými mluvil, jej měli buď za vraha samotného nebo za soukromé očko. Nic nového se nedozvěděl. Seděl v internetové kavárně a brouzдал po síti. Jen ze zvyku se podíval na svou mailovou poštu. Ve schránce mezi odkazy od hledačů pokladů uviděl dopis od Hedviky. Poslala mu ho před šestnácti hodinami, tedy těsně před výbuchem svého bytu.

„Drahý Prokope,

něco se děje a můžu za to asi já. Před týdnem v pátek jsem potkala kamarádku ze školy. Dlouho jsme se neviděly, protože se po studiích usadila v Praze. Sedly jsme si do vinárny a dost jsme toho vypily. V opileckém poblouznění jsem jí pověděla, žeš mi sebral něco, s čím bych mohla udělat díru do světa a že to máš doma v mrazáku. Obě jsme se smály, že jsi cvok, co vidí malé šedivé na každém kroku. Z pondělních zpráv jsem se dozvěděla, že dům, kde Alice v Praze bydlí, vyletěl do vzduchu. Ona sama je mrtvá. Pracovala jako novinářka a psala o organizovaném zločinu. Až do středy jsem si byla jistá, že s tím, co jsem jí vyprávěla, její smrt nesouvisí. Ale pak jsem zahlédla létající talíř. A když jsem před chvílí vyhlédla z okna, mám dojem, že jsem v zahradě viděla malou šedou postavu.

Ne. Je to trochu složitější. Sledují mě už tři dny. Protože jsem na Tebe měla vztek, nechtěla jsem se tím zabývat. Ale teď už je to vážné. Zkoušela jsem Ti zavolat, ale máš schránku. Doufám, že to s tím, co jsem Alici napovídala, nesouvisí. Jsem pitomá.

Prosím, raději zkontroluj, jestli je améba na svém místě. Pokud ano, moc se za tu indiskrétnost omlouvám. Strašně se stydím, ale trochu se mi ulevilo, že to Alice nemůže už nikomu dál prozradit. Už se to nestane. Chovala jsem se jako blázen.

Tvá Hedvika.“

Sevřel ruce v pěst. Tohle byla čistě jeho vina. Ta zpropadená novinářka se už před týdnem vloupala k němu domů, amébu ukradla a oživila. Jestliže se Hedvika dál neozvala a tělo se nenašlo, znamenalo to, že si ji odnesli.

Odletěl do Athén. Tři dny bloumal terénem, pátral po kamenech a smýkaný pochybnostmi bojoval sám se sebou. Hedviku unesli v noci a téměř okamžitě ji zmrazčili. I kdyby ji našel, nic by pro ni nemohl udělat. Také tu hrála roli časová disproporce. Jen on sám věděl, že pozemské pohádky o zbloudilých hledačích pokladů, kteří skrze jeskyni pronikli do země víl a strávili tam léta, a po návratu domů seznali, že na Zemi zatím uplynul pouhý den, se zakládají na pravdě.

Pokud by ho na Teranii někdo poznal, bude to jeho smrt. Ale mohl se tisíckrát vztekat, že dělá zbytečnou věc, stejně to musel zkusit. Jak už se jednou rozhodl, jednal metodicky a účelně.

Zaplatil si pronájem zavazadlové schránky a věci, které mohl ozelet, do ní nacpal. Klíček si pověsil na krk a opustil letištní halu. Jeho další cesta nebude letadlem, ale hlavou.

Našel parčík u rozvalin chrámu bohyně Létó a otevřel láhev těžkého červeného vína. Zaručený spouštěč migrény zabral už po třech doušcích. Ucítil tepání za levým spánkem a vzduch se zahustil. Věděl, že se musí poddat bolesti, a ve chvíli propadu se intenzivně soustředil na zacílené místo, aby se vyhnul Lapači, který všechny Pozemšťany nasává do tunelů Klonovacího ústavu.

Chvilke těsně před propadem byla nejnebezpečnější. Pro pátrače nyní představoval svítící bójku ve tmě. Když už byla bolest v hlavě na hranici snesitelnosti, stiskl spoušť lomiče a nechal na sebe působit proud maskovacích částic. Předpokládal, že se stihne propadnout dříve, než náplň zcela spotřebuje. Svíjel se na lavičce a ostražitě se rozhlížel po okolí.

Pak se zablesklo a vzápětí podruhé a potřetí.

Přizemnili se na třech strategických bodech, asi dvě stě metrů od zdroje rušení homogenity emoční hladiny, tedy od něj. Maskování zbývalo na deset minut. Sledoval, jak se šediví replikanti kradou kolem a snaží se zachytit stopu, která se jim na poslední chvíli ztratila. Věděl, že budou obcházet v soustředěných kruzích, aby se sešli v místě, kde se nachází on.

Čas nelítostně běžel a náplně ubývalo. Už jen necelá minuta zcházela, když ucítil povědomou vlnu. Svět se s ním zhoupl. Soustředil se na pustou terranskou pláž. Intenzita úsilí mu trhala hlavu na kaši, přesto silovému vábení Lapače odolal.

Dopadl na nerovný terén, sáhl do kapsy a nahmatl blistr s tabletami. Jednu vyloupl a položil na jazyk. Skrz řídká oblaka se prodíralo zapadající slunce, do uší se zařezával křik tehomů. Bylo chladno a větrno. V nose štípala vůně soli.

Po dvaceti minutách záchvat pomínil. Špičatý nakloněný kámen napověděl, kudy musí urazit deset kroků. Našel skalisko, zapuštěné ve šterkovém loži, kam nikdy nedosáhl ani ten nejvyšší příliv. Odhrnul oblázky u paty skály a narazil na plastovou fólii zmačkanou tak, že vyplňovala zbytek dutiny. Vytáhl plastovou bednu a odpečetil uzávěr a odklopil víko. Terranské šaty, které zde před sedmi pozemskými a osmdesáti terranskými lety zanechal, si tehdy vybral tak, aby to nebyl módní výstřelek. Kalhoty z nenápadné dokobové tkaniny a tunika z drahých rijalových vláken jej zařazovaly do podmnožiny bohatých snobů. Takoví znají své místo, ale nikam se necpou. Do kapes vložil plastové platební žetony včetně měděné destičky, která jej opravňovala nakládat se schránkou v Paláci cenných jistin.

Pozemské šaty a prázdný lomič uložil do skrýše. Prohrábl své přirozeně tmavé delší vlasy. Jeho současná podoba mladého rebela byla od té původní naprosto odlišná. Posledních patnáct let svého pobytu na Terranii prožil jako úspěšný univerzitní profesor a Jennilin manžel. Podle tehdejší módy nosil detekční brýle, kratičký vlasový porost si švihácky barvil domodra.

Výletním tempem kráčel k nedaleké základně vznášedel a přemýšlel, jak začít. Musí mít nějakou minulost, zázemí a jméno...

Terranie je Zemi tolik podobná, jen nebe je modřejší a tráva víc našedlá.

Terranie

Zábavní čtvrť metropole Denkenu

V herním sále obchodního střediska „Užij, co se dá“ blikala fialová hudba a voněl fincový šerbet. Kolem pultů s konzolami postávaly hloučky Terranů, mezi kterými proplouvali replikanti s podnosy. Hosté komentovali navyšování sázek u konzoly, kde hrála Labella, elegantní dáma středního věku, privilegovaná komentátorka mediálních přenosů celoterranského kanálu T1.

Vlnění hologramu nad konzolou se ustálilo do podoby obdélníkové měděné tabulky s výherním kódem opravňujícím inkasovat výherní sumu v Paláci jistin. Sálem zaduněl potlesk. Labella potvrdila příjem výhry a sáhla po nedopité sklenici.

Někdo tleskal déle než ostatní. Labella natáhla krk, aby si narušitele prohlédla. Přicházel k ní

středně vysoký neobyčejně přitažlivý muž oblečený v dokobových kalhotách a rijalové haleně. Usmíval se, jako by se znali. Prameny tmavých vlasů mu uličnický padaly do čela. Zapátrala ve své dvakrát přenesené paměti a narovnála své dvakrát naklonované stále mladé tělo. Mezitím se rebel drze prodral až k ní, zatímco ostatní mu zdvořile ustupovali.

„Belko, tak rád tě zase vidím,“ zahalekal, a dřív, než mohla protestovat, objal ji kolem ramen a vedl ke stolku za kovovou plastikou korcového stromu. Mírně ji přitlačil do židle.

Nevraživě zasyčela: „Co chcete?“

Dvěma prsty chytil za spánky a zašeptal: „Naposledy jsme se viděli na replikantí farmě. Byl jsem šupinatý jako hronoch. Doprovázela jsi delegaci ze soustavy Gekenů. Kdybys mi nepodstrčila lomič, chytili by mne po sto ytomcích. Už si vzpomínáš?“

Její oči se zamžily poznáním. „Prokope?“

„Hledám unesené pozemské kotě.“

Labella se obezřetně rozhlédla. „Myslíš to děvče s oranžovými vlasy? Slosování o její Id proběhlo v Hodněslunci.“

Hodil pohledem k časomíře pod stopem. Byl měsíc Řídkémly. To znamenalo, že Hedvika strávila na Terranii dva a čtvrt měsíce. V duchu zaúpěl. Ztratil ji. Zůstala jen loutka zaměstnaná v nějaké továrně na jijincový koncentrát.

Obrátila oči v sloup. „Neměl ses vracet a ohrožovat staré známé. Jenn je mi líto, ale museli jste tušit, jaký to vezme konec. Vnouče by Khomia přijala, ale zetě, ze kterého se vyklubal Pozemšťan, by nesnesla. Vždyť totéž v bleděmodrém jí vlastně provedl Kohomor. A k tomu tvému kotěti: Slosování sice proběhlo, ale závěrem bylo storno, protože její krev vykazuje atypické znaky.“

Drapl ji za rukáv. „To by znamenalo, že mám ještě šanci.“

Hlasatelka se útrpně usmála. „Dej si pozor na Bergena. Khomia ho jmenovala kancléřem protektorem.“

Prokop přikývl. „Aby si ho pojistila, nabídla mu teplé místečko na špici.“

Labella se zvedla. „Vícekrát mě neoslovuj.“

Pokrčil rameny. „Nikdo nepřekročí svůj stín.“

Bergen

Rotory vznášedla tiše předly. Hedvika se při pohledu na štíhlé věže ovíjené spirálami pohyblivých schodišť zasněně usmívala. Azurové listí, šedavou kůru stromů, křišťálové obelisky lámající světlo do duhových záblesků, to vše znala jen z média. Její karanténa dnes končila. Připadala si jako v pohádce. Lidé zde byli daleko klidnější, vzdělanější a zajímavější. Žádní páchnoucí bezdomovci, zločinecké gangy. Absence běžných chorob. Válka byla pojmem, který znali jen odborníci na dávnou historii.

Nyní, v měsíci Děšťnámdejte učitelé potvrdili, že je připravená. Byla na cestě do Khomiina bytu v budově senátu.

Přistáli na střeše výškové budovy a ochranka Hedviku eskortovala až do senátorčina bytu.

Khomia seděla v křesle a na kolenou chovala modravě pruhovanou kočku. Hedvika si připadala jako na audienci. „Vítej, Hedviko. Legendu o svém původu ses naučila?“

„Ano, madam,“ odpověděla a posadila se do křesílka, ke kterému senátorka ukázala.

„Hned po svátcích můžeš nastoupit na univerzitu. Volba oboru je zcela na tvé vůli,“ řekla Khomia.

„V biomechanice a biotechnologiích jste mnohem dál!“ rozzářila se Hedvika. „Kolegové ze Země by obětovali obě uši, kdyby se dostali byt jen ke zlomku...“

Khomiina hladká tvář se zavlnila. „Na Zemi se už nevrátíš. Já sama se podílela na většině zákonů.“

Nemohu dovolit, aby byly porušeny, zejména po tom, co je ignorovaly mé vlastní děti.“ Hedvika se rozpačitě ošila. „Povězte mi o mém dědečkovi, prosím. Vím jen, že byl lékař a zemřel na chrochtavou chřipku.“

Khomia vzhlédla k časomíře pod stropem. „Vyšetřoval subjekty z paralelní reality. Většinou z nich průlin Membránou usmaží mozek. Když využijeme jejich Id, umožníme jim další formu existence. Narazil na osobu, která si z neznámých příčin integritu uchovala. Vytvořil jí falešnou identitu a oženil se s ní. Udělal jí dítě a pak ji nezodpovědně pustil zpět na Zemi. Zahynul během studijní výpravy na satelit Jektor. Byl zatížen proti klonování a proto odmítl hibernaci i nahrávku paměti a docela nezodpovědně zemřel. Pochovali jej tam nahoře,“ senátorka ukázala do otevřeného okna na zelenavý disk Jektoru na tmavnoucí obloze. „Kdyby nezplořil tvou matku, neměla bych ani tebe. Ale ty jsi inteligentní, cílevědomá a máš moje geny. Dohlédnu, aby nepřišly nazmar.“

Ladně se zvedla a nenápadně stiskla ovladač na svém náramku. „Čas zasedání senátu se přiblížil. Seznam se s Bergenem. Postará se o tvou bezpečnost. Do ostrahy se osobně neangažuje, ale kvůli mně udělal výjimku.“

Vešel štihlý zamračený muž středního věku v černé uniformě. Khomia pokynula směrem k Hedvice. „Postarejte se o mou milou příbuznou, lorde protektore.“ Položila Hedvice dva prsty na čelo a odešla.

Bergen se usadil do jejího křesla.

Hedvika pod jeho pronikavým pohledem zarámovaným uhlově černým obočím zachvěla. Muž, který jí připomínal pantera, řídil kancelář protektora, úřad, která by v pozemském měřítku odpovídala celoplanetárnímu ministerstvu vnitra.

„O čem si budeme povídat, slečno?“ zapředel.

„Navrhněte téma,“ hlesla.

Jeho přísné rysy se zavlnily překvapivě příjemným úsměvem. „Umíte skákat do vývrtky? Odhodlával jsem tři dny, než mě Reken ukecal. Zážitek se dá přirovnat k malé smrti. Skoro jsem vyletěl z kůže, ale po vynoření jsem pochopil, co na tom domorodci vidí. Takže jak jste na tom s vývrtkou vy?“

Hedvika si vybavila naučenou legendu. Podle ní pochází z Plamenného ostrova a tam je skákání do vodních vírů národním sportem. Odmítavě zavrtěla hlavou.

„Znáte Rekena?“ zajímal se kancléř.

Zatímco hledala odpověď, dodal: „Jako guvernér často cestuje, ale nevěřím, že by vás minul, zvláště když na ostrově žije jen tisíc obyvatel.“

Spustila naučenou legendu: „Většinu svého dětství jsem pečovala o matku. Chřipka jí obrala o schopnost pohybu, a protože patřila k odpůrcům klonování, zůstala ochrnutá. Školu jsem absolvovala dálkově. Khomia se o nás chtěla postarat, ale matka byla hrdá. Před nedávnem zemřela a tak...“

Skepticky se ušklíbl: „Ale médium jste doma přece měly, ne? Denně tam museli Rekena zmínit nejméně třikrát. Taková osobnost...“

V záchvatu paniky přikývla: „To jistě. Jen jsem se s ním nesetkala osobně.“

V té chvíli blýskl očima a povstal. „Zásah, slečno. Je mi jedno, koho si to Khomia hřeje na prsou, ale vyřídíte jí, že legenda má díry. Zapamatujte si, že Reken byl guvernérem Plamenného ostrova před sedmi sty lety v době Trsenovy říše. Současným guvernérem je žena a jmenuje se Jisabella.“ Bez dalšího slova opustil pokoj.

Od toho trapasu se stýkali často. Když nastoupila na univerzitu, byl to Bergen, kdo jí sehnal byt a založil účet v Paláci jistin. Kamkoliv se hnula, měla v patách čtyři gorily. Neustále si na to Bergenovi stěžovala, ale on jen krčil rameny, protože prý jedná podle senátorčina rozkazu.

Ani po dvou týdnech se jejich vztah nezměnil. Bergen Hedviku provokoval svou škrobeností tak důsledně, až to vypadalo, jako by si z ní utahoval. Snad stokrát mu vmetla do tváře, že to s tím hlídáním přehání, ale on se jen jízlivě šklebil.

Khomia

V haciendě usazené v lesích za Denkenem toho večera svítila všechna světla. Senátorka slavila šestisté dvacáté narozeniny. Areálem rejdivly reportážní štáby sdělovacích prostředků, v hudebním salonku blikal barevný orchestr a na pódiu uprostřed nádvoří se nadnášel baletní soubor.

Členové štábu kanálu „Oranžová stuha“ tábořili v zahradě v blízkosti kiosků s občerstvením. Reportéři byli vybaveni komunikačními maskami a sluchátky, na oranžových overalech měli identifikační vizitky se zvlněným emblémem stylizované oranžové stuhy. Kameraman seděl na průsvitné židličce a na mini obrazovce si přehrával natočený materiál. Po chvíli prohodil: „Špatně na to vidím, zajdu do domu, snad se nade mnou ochranka slituje.

„Rozpláčou se dojetím,“ zavtipkovala asistentka a dodala: „Rovnou si na záchodě přibarvi to týdenní strniště, Volme.“

Ostatní se škodolibě rozchechtali. Narážela na jeho oblibu v provokacích. Za ten měsíc, co u Oranžové stuhy pracoval, se ještě nikdy neobjevil tak, jak jej prozřetelnost stvořila.

Ve vstupní dvoraně postávali hosté a čekali na zahájení oslav. Kameraman namířil k první uniformované gorile, kterou uviděl a vychrlil: „Hledám toalety. Ta zatracená kamera má přerušovaný obvod a když to rozbálím na plném světle, fotony zkratují jistící okruh.“ Replikant ukázal kýženým směrem.

Volm vklouzl do volné kabinky a pověsil si kameru na krk. Sáhł do kapsy pro stříbřitý tubus a stiskl spoušť. Proud částic s opačným indexem lomu jej obalil. Vyšel z toalet a zamířil směrem k suterénu, kde se nacházely kuchyně, prádelny a sklady. Proplétal se davy pracujících replikantů a vyhýbal dohlížejícím Terranům. Byl sice neviditelný, ale pokud by do někoho narazil, spustil by poplach. Na konci chodby vyhledal technický výtah zamaskovaný posuvným zrcadlem. Vyčkal, až bude v zákoutí prázdné, odsunul zrcadlo a vkradl se do výtahové kabiny.

Khomia stála před obrazem, který jí Hedvika věnovala, a uznale špulila rty. Zobrazoval senátorku s kočkou Fífou u ozdobné kamenné zidky. „Jak jsi mě mohla tak dokonale vystihnout?“

„Našla jsem vaši fotku v holonovinách,“ usmála se Hedvika.

„Děkuji,“ pronesla a dlouho obraz zamyšleně pozorovala. Vyrušilo ji pípnutí náramku. „Musím přijmout gratulace. Hlavní program skončí během hodiny. Pak tě těm zvědavcům představím.“ Při pohledu na Hedvičin vyděšený výraz, mávla paží: „Neboj se, Bergen pohlídá, aby se příliš neptali. Ostatně, za chvíli přijde. Až dám znamení, přivede tě ke mně.“

Khomia odplula a Hedvika osaměla.

Z jejího rozjímání ji vyrušil Bergenův příchod.

„Připravená?“

Nevraživě na něj shlédla: „Je to nutné? Život v anonymitě mi vyhovuje.“

„Legenda je nezbytná, jinak by se vytvořil prostor pro všetečné dotazy,“ poznamenal a popošel k vystavenému portrétu. „Agenti hlásili, že nakupuješ barevné pasty, ale netušil jsem, že jsi tak... talentovaná.“

Pokrčila rameny. „Začínala jsem při mikroskopování.“

„Malovala jsi také améby?“ zasměčoval.

„Velmi často.“

Snad poprvé, co se znali, se jeho tvář stáhla. „Měl jsem přítele. Byl to nadějný vědec. Přebral mi dívku a oženil se s ní. Pak vyšlo najevo, že pochází z jiné vrstvy reality. Chtěl tu zavádět cizí etické

normy. Blouznil o spiklencích, co jeho krajany plánují ztročit. Jeho žena s ním odmítla odejít a on ji v záchvatu majetnictví zavraždil. Přivandrovalcům prostě nevěřím.“

Už nestačily narážky, nyní zaútočil přímo. Pozpátky couvala k židli, až na ni klesla. „Podle toho, jak se mračíš, bych řekla, že sis ho nakrájel na tenké proužky a vyudil v kouři hmyzožravých fluvíí.“

Třemi kroky se přenesl k ní, uchopil ji za zápěstí a přitáhl k sobě. Jejich ústa se téměř dotýkala. „Dal jsem ho prasatům.“

Cítila, jak ji zalévá Bergenova zloba. Sebrala odvalu a sykla: „Poprava bez soudu?“

„Ten zmetek nebyl Terran, na dobrodiní našeho soudnictví neměl právo!“

„Jistě jsi měl přesvědčivé důkazy,“ vydechla.

„Jasnější být nemohly,“ houkl a pak, jako by si uvědomil, že se nechal unést, od ní odstoupil.

„Zkontroluji nádvoří.“ Vzhlédl k časoměřiči. „Vyzvednu tě do půl hodiny.“

Urychleně zmizel.

Roztřásla se. Teď znala původ hlubokých jizev na Prokopových nohách. Zaslechla tiché klapnutí z rohu pokoje. Vzápětí jí u nohou přistála papírová vlaštovka. Vzhlédla ke stropním kamerám. Ať vlaštovku hodil kdokoliv, mistrně se vyhnul jejich záběru. Vstala a loktem zavadila o hromádku rozbalených gratulací. Kartičky se rozlétly po podlaze. Začala je sbírat. Při té příležitosti rozevřela vlaštovku. Obsahovala výzvu k okamžitému setkání.

Skryla papír v dlani, vrátila pozvánky na stůl a rozběhla se ven z paláce.

Zamířila k vydlážděné přistávací ploše. Za správnou budovou rostly okrasné finitové keře. Kdosi ji uchopil za ramena a vtáhl hlouběji do porostu. Vzpamatovala se, až když jí ten směšně obarvený týpek zacpal ústa.

„Šššš,“ ozvalo se. „To jsem já.“

V její tváři se vystřídal údiv se zděšením. Poznala Prokopa s oranžovou bradkou a zelenými pramínky ve vlasech.

„Vypadám jako idiot,“ připustil, „ale můžu tě dostat domů.“

Prudce se mu vysmekla. „Ale já ještě nechci odejít. A tys mi neřekl, jak to bylo s Jennilou. Jak ti mám věřit?“

„Myslíš, že jsem vrah?“ V návalu emocí ji znova uchopil na ramena. „Zdejší svět skomírá. Aby ho zachránili, obětují cokoli. Khomia tě zneužije. Předhodí tě Bergenovi a pojistí si vás oba.“

„Nic takového neudělá. Je to moje prababička,“ namítla.

„Jistě,“ zavrčel, „proto tě zachránila před odebráním Id. Kdokoliv jiný by skončil u pásu v továrně na ponožky. Až se vrátíme, všechno ti vysvětlím.“

„Tak, jako předtím? Bergen je možná padouch, ale když mluvil o tobě, tak nelhal.“

„Bergen je patriot. Raději uvěřil, že vrahem jsem já, než aby přijal fakt, že slouží zrůdě.“

Rozhořčeně vytřeštila oči: „Naznačuješ, že vrahem je Khomia? To není možné!“

„Bylo to jinak,“ řekl našťvaně. „Oběti neměla být Jenn, ale já! To mne chtěla tchýně otrávit.“

Zlostně vysunula bradu. „Zbytečně ztrácíš čas. Stejně ti nevěřím.“

Odstoupil od ní a zachrptěl: „Tvá volba.“

Rytíř Membrány

Prokop se zavřel na ubytovně a naléval se dryákem z cistesových bobulí.

Včera natočil Hedvičino uvedení do společnosti. Nyní civěl do stropu a přemýšlel, jak se to všechno

mohlo tak nešťastně završit.

Když se tehdy jako patnáctiletý jinoch vykradl z Klonovacího ústavu a uviděl prvního replikanta, dostal hysterický záchvat a málem se prozradil. Později se potloukal po ulicích Denkenu, přespával v kanalizačních šachtách a jedl zbytky z popelnic. Po několika týdnech jej odchytila pořádková služba. Usoudili, že utekl z Fakábie, kterou zalila přílivová vlna. Terranů bylo tak málo, že děti byly považovány za poklad. Poslali ho do internátní školy, kde se postupně naturalizoval. Studoval fyziologii teplokrevných a genetiku. Na univerzitě potkal Jennilu, která jej seznámila se svým přítelem. Bergen byl nejmladším výhonkem staré šlechtické rodiny, ale místo aby si užíval pohodlí, přespával v rezavém plechovém hangáru. Zatímco jiní se potloukali po barech, on zamazaný silikonovým tmelem rozebíral a zase skládal létající talíře. Ještě před graduem navrhl několik vylepšení antigravitačních motorů. Chtěl se stát konstruktérem a plánoval, že odletí do dalek.

Jennila byla Bergenovým opakem. Studovala sociologii a komunikaci. Ráda a hodně mluvila, měla spousty známých, závodila na vzduchovém skútru, skákala do vývrtky a svými excesy provokovala trpělivost své ctihodné matky, první senátorky Terranie. Bergen Jennilu oddaně miloval. Jen kvůli ní se navlékal do slušných šatů a účastnil se recepce senátu a plesů v Paláci cenných jistin. Láska jej přiměla oprášit návyky z dětství, ale když zrovna nebyl s Jennilou, vracel se ke svým vznášedlům. Jennila měla Bergena ráda, ale když viděla, jak se Bergen ve společnosti stále častěji ohlíží po časomíře, začala sebou vodit Prokopa. Pochopila, že Prokop něco tíživého tají a nedala pokoj, dokud jí neprozradil, co je zač. Pro Jennilu stejně jako pro ostatní civilisty, patřily zvěsti o světech za Membránou do říše legend. Pravdu znali jen členové senátu, vědci a replikanti. Když se jí Prokop přiznal, překvapilo jej, že mu okamžitě uvěřila a na oplátku mu prozradila, proč tolik provokuje svou matku.

Ve svých jedenácti letech totiž našla bratrovy deníky. Kohomor byl altruista. Klonování i krádeže Id odsuzoval. Dokonce zjistil, že Terrani pravidelně na Zemi zavlékají mutované chřipkové viry, jen aby pozemskou společnost udrželi na kýžené úrovni vývoje. Pozoroval pozvolný úpadek své vlasti způsobený nezodpovědným prodlužováním života příslušníků vládnoucích elit. Vyznával zakázaný kult Rytířů Membrány a chtěl se stát jedním z nich. Poslední zápis pojednával o plánované cestě na Jektor, kde Kohomor tušil jejich ilegální základnu.

„Myslela jsem, že bratr byl snílek. Že zemřel zbytečně,“ řekla Jennila. „Ale ona je to pravda! Zatímco se matka dávala posedmé klonovat, snažil se o něco zásadního. A ten umírající muž, ten Austin, tě poslal na Jektor za Rytíři Membrány! Poslal tě ke Kohomorovu hrobu! To znamená, že rytíři skutečně existují! Musíme se tam vypravit.“

Na Jektoru se nacházely trosky laboratoří, kde vědci zkoumali zmutované modifikace virů, vojenské základny, a vesnice s domorodci, na kterých kdysi zkoušeli účinnost vakcín.

Prokop se zhroutil „Šlíš, Jenn? Na satelit smí jen replikanti v zabezpečených skafandrech!“

Když viděl, že tento argument ji neodradí, váhavě dodal: „Musím ti něco říct. Tou ženou, která mi chtěla odebrat Id a která zastřelila Austina, byla tvá matka.“

Jennila tehdy jen odsekla, že jí to nepřekvapuje. Rozhodla se do svých plánů zatáhnout i Bergena. Prokop nakonec souhlasil, že poletí s nimi. Sehnali snímač paměťových matic a vzali své tkáňové vzorky, pro případ, že by se přece jen nakazili. Na palubu naložili i klonovací sarkofág, protože mohli být tisíckrát odpůrci klonování, ale zemřít se jim nechtělo.

„Kohomor byl otrokem svých zásad, my se ale chceme dostat dál. Škoda, že jsme sehnali jenom jeden skafandr,“ poznamenala tehdy Jenn.

V prototypu Bergenova talíře se v době svátků Jijincobraní vydali na úředně zapovězený terranský měsíc.

Základnu našli. Od posledních tří Rytířů Membrány se dozvěděli se, jakým způsobem jsou obě vrstvy reality drženy od sebe a poznali význam kamenné sítě. Slíbili, že jejich posláni převezmou. Netušili, že Khomia se mezitím dopátrala, kam se dcera poděla a že na ně poštvála svou gardu. Ukvapené rozkazy zapříčinily, že komando místo vyjednávání vzalo základnu ztečí. Zaskočení rytíři otevřeli spiklencům tajný východ, ale Prokop a Bergen se cestou přes osadu Mhemve infikovali chrochtavou zimnicí. Jenn chráněná skafandrem nákaze unikla.

Bergen byl pod náparem horečky přinucen nouzově přistát na jektorské vojenské základně. Jejich plavidlo obklíčila karanténní hlídka. Zemřel dvě hodiny po té, co mu Jennila stačila sejmout paměťově matrice. Prokop odolával déle, ale nakonec podlehl stejně. Jennila díky svému postavení přinutila zelené mozky spolupracovat. Využila tkáňových vzorků, které si sebou vzali a oba nechala naklonovat. Po půl roce se všichni tři vrátili na Terranii.

Khomia zuřila, ale protože byla ráda, že je dcera živá a zdravá, pomohla skandál ututlat. Dokonce souhlasila, když Prokop požádal o Jennilinu ruku, protože se spoléhala, že sňatek dceru zklidní. Ani po svatbě je ale nepřestala hlídat.

Po dobrodružství na Jektoru Prokop pochopil, že jeho život má jiné cíle, než si doposud myslel. Odmítl se smířit s tím, že Terranii na Pozemšťanech sprostě parazitují a tvrdil, že je nezbytné obnovit správu kamenné sítě i z pozemské strany.

Bergen namítal, že jističe z terranské strany stačí. Údělu správy sítě se po Rytířích v tichosti chopil tajný odbor senátorky a dělal tu práci naprosto spolehlivě.

„Nikdy nevíš, co se může stát,“ říkal Bergenovi Prokop, „vaše společnost je založená na bezduchých elitách a většinu práce dělají replikanti. Kdyby se tu něco stalo, všechno se zhroutí a my na to doplatíme s vámi. Na Zemi se každý učí spoléhat sám na sebe.“

Prokop Bergena podezíral, že spíš nechce, aby odešel, protože bylo jasné, že Jenn půjde s ním. Jennila skutečně plánovala, že odejde s Prokopem. Pak otěhotněla. Z výsledků banálních krevních testů se Khomia dopátrala Prokopova pozemského původu. Zuřivá, že se jí do rodiny vloudil další Pozemšťan, Prokopovi nastražila otrávený čaj. Naneštěstí ho vypila Jennila.

Klonování v jejím případě nebylo možné. Jennila totiž všechny své vzorky z tkáňové banky sama tajně odnesla, když letěli za Rytíři Membrány. Na Jektoru se vzorky při zmatcích po Bergenově a Prokopově úmrtí znehodnotily. Po šťastném návratu na Terranii Jenn zapomněla do banky dodat nové.

Khomia dokázala využít i smrti své dcery, aby přátele od sebe oddělila. Namluvila Bergenovi, že Jennilu otrávil Prokop, protože s ním odmítla uprchnout. Zatrpklý Bergen Khomii uvěřil, a potrestal Prokopa bez soudu.

Poslední rytíř prastarého řádu skončil mezi replikanty v Jijincových lagunách. Mokvající šrámy na kůži mu postupně leptalo žíravé bahno.

Nakonec se z toho dostal. Vrátil se na Zemi a převzal úděl Rytíře Membrány. Udržovat kamennou síť, to byl úkol na generace...

Stále zůstávaly problémy, se kterými si dosud neporadil. Chtěl Terranům zamezit lov Pozemšťanů pro klonovací smetánku. V neposlední řadě plánoval zarazit pravidelné dávky Khomiiných virulentních dešťů. Pořád si říkal, že se do toho pustí, až projekt s obnovou jističí sítě dostatečně rozjede...

Protože na Zemi stárnul mnohem pomaleji, než Khomia s Bergenem na Terranii, předpokládal, že má dost času. Jenomže pak mu do jeho plánů zasáhla Hedvika.

A teď měla Hedviku v prackách Khomia.

Ideální vyhlídky

Hedvika sundala obraz ze stojanu a vydala se zahradní pěšinou k zadnímu traktu usedlosti. Obraz s jerníkem pušorcovým na větvičce krnky chtěla prababičce ukázat hned. Věděla, že by ji neměla rušit, ale u senátorky se návštěvy střídaly jako na běžícím páse.

Vešla do domu. V přijímací hale bylo pusto, pootevřenými dveřmi zaslechla majordoma z kuchyně, jak přednáší organizační pokyny na večer. Proklouzla chodbou k výtahu za zrcadlem. Po Prokopově nešťastné návštěvě zjistila, že za zrcadly se nacházejí tajná schodiště a výtahové šachty. Nikdy nikoho z domácnosti nepřistihla, že by těchto cest použil. Usoudila tedy, že se o nich obecně neví.

Khomiiny pokoje se nacházely v centrální věži. Zrcadlo u skladu potravin bylo ve stejné vertikální linii. Nastoupila a zmáčkla tlačítko. Místo, aby vystoupila v některém ze salonků, které znala, ocitla se v malé místnosti zaskládané krabicemi a skříněmi. Už chtěla pokračovat dál, když jí padla do oka rozložená mapa. Byla to mapa Země s krajkovou sítí podobná té, kterou viděla u Prokopa. Po stranách byly Khomiiným rukopisem naškrábány poznámky. Luštila jejich význam a pot jí tekl po zádech. Její myslí vířily tisíce otázek.

Ozvalo se klapnutí závěru posuvných dveří.

„Kolik bychom potřebovali na všechny světadíly s výjimkou Austrálie?“ zaslechla prababiččin hlas.

„Asi memit yotonků. Ve formě aerosolu jako vždy,“ odpověděl nějaký muž.

„Proč chcete vynechat ten nejmenší světadíl?“ Podle vady řeči rozeznala prokurátora lorda Glimina.

„Oproti tomu, co jsme servirovali doposud, je tento kmen mimořádně smrtící. A než se to přežene, potřebujeme přece bezpečný zdroj Id,“ zazněl skřípavý hlas stařícké Dereniky, manželky prezidenta Paláce Jistin. „Jakmile vyhlásí karanténní opatření. Austrálie bude čistá.“

„A za jak dlouho se to přežene, Bletene?“ chtěla vědět Khomia.

„Je to odvislé na počtu obyvatel, madam. Během tří pozemských let padne sedmdesát procent. Ti, co přežijí, budou odolní, plodní a naprosto imunní.“

Ozvalo se tleskání. „Skvělé. Austrálii pak pokropíme dodatečně.“ Senátorka se cinkavě zasmála.

“Co když mezitím vyvinou vakcínu?” ozval se Bleten.

“I to je možné,” povzdechla si Khomia. “Někdy dokáží překvapit. Jako s těmi kameny. Posledních pět let pozorujeme enormní nárůst zahušťování sítě. Skoro to vypadá, jako organizovaná sofistikovaná akce. Přitom přece víme, že Rytíři Membrány na Zemi vymřeli už před pěti sty lety. Ale vraťme se k vakcíně. I kdyby ji v tom zmatku, co nastane, přece jen dokázali vyrobit, stejně ji stačí použít jen na Austrálii. Pro všechny ostatní bude pozdě. Naše plány to neohroží.”

Hedvika zacouvala k výtahové šachtě. Krev jí bušila ve spáncích, hovor ze sousední místnosti splýval do nepřehledného šumu.

Od té doby, co vyslechla Khomiiny plány, se zavírala v laboratoři nebo doma u malířského stojanu. Jednou odpoledne do jejího bytu vpadl Bergen a nevybíravě ji přiměl k výletu. Prohlásil, že Khomia má starost o její zdraví.

Neměla zájem, ale když zmínil pláž, neodolala.

Malovala toheny nad mořem. Vítr jí čečral vlasy, příboj se tříštil o útesy. Bergen v plátěných šortkách a vybledlém triku chodil po pláži a hledal ulity. Když na sobě neměl uniformu, vypadal krotce a působil skoro příjemně.

„Viděl jsem ten rozhovor, cos poskytla Labelle,“ ozval se. „Bylo moudré hořekovat nad ztraceným jektorským genofondem? Všem se ulevilo, když to hnízdo nákazy konečně shořelo. Bez jektorských červů se obejdeme.“ Mentorským tónem připomínal Prokopa.

„Ztráta každého organismu je průšvih,“ namítla a dál nanášela barevnou pastu na drsný podklad. Podával jí fialovou pravotočivou ulitu. Byla tak velká, že se sotva vešla do ruky. „Můžeš si ji namalovat,“ řekl nadutě.

„Proč jsi tu se mnou?“ zeptala se. „Mohl jsi na mě poštvat svoje poskoky.“

Koutky jeho úst se zvedly. „Třeba mi někoho připomínáš. A taky mě na tobě těší, že tě neděším.“

„Myslím, že jsem tě prohlédla,“ poznamenala s očima upřenýma na plátno, „jsi hluboce nešťastný z toho, na čem se podílíš. Co si myslíš o transplantaci Id? Pokládáš to za morální?“

Bergerova tvář ztuhla. „Khomia je tvá prababička. Jsi Terranka jen z jedné čtvrtiny a ona tě chce se mnou oženit. Nemohu si ověřit, jestli mě ženy chtějí kvůli penězům, původu, moci nebo prestiži. Nesnáším, když mi tvrdí, jak jsem v posteli úžasný. Chtěl bych někoho, komu bych mohl věřit, ale někdy nevěřím ani sám sobě.“

„Odříkaného pečiva největší kousek,“ konstatovala.

„Přesnější překlad by zněl: Odříkaného lakkasu největší skrojek,“ opravil ji. „Naši předkové se živili lakkasem, bochánky z kvašeného šibného těsta. A tu frázi už jeden Pozemšťan přeložil úplně stejně jako ty. To není náhoda.“ Sebral obléžek a nadhazoval ho v dlani. „Co o něm víš?“ Jeho hlas získal kovový tón. „Mluv, než to nahlásím tvé prababičce.“

Zírala do jeho výrazného obličeje. Napadlo ji, že pokud bude dál lhát, ztratí veškeré šance, že se vrátit na Zemi. Stačí, aby pohnul prstem a ona skončí mezi replikanty. Dávno věděla, že jí Prokop nelhal. Konečně pochopila, že její místo je tady a úkol si ji našel sám.

„Tak co?“ vybafl, „čekám.“

„Vyrostla jsem ve světě, kde se vraždí, loupí a znásilňuje, ale kde se nekradou duše,“ řekla rozhořčeně. „Nesouhlasím s tím stejně jako můj dědeček Kohomor. Mysli si, co chceš, ale Prokop není vrah.“

Bergen se posadil do písku a pokýval hlavou. „Takže konečně pravda.“

Jeho chování Hedviku mátl. Spíš čekala, že ji předá vyšetřovací jednotce.

„Dávno vše vím,“ řekl klidně. „Organizační améba na Zemi přivolala pátrače, které Khomia průběžně posílala s úkolem najít osobu, která ji vlastní. Emin příběh je smutný. Když otěhotněla, Khomia se pravdy o její identitě se dobrala. Chtěla, aby se syn ženy zbavil a dítě si nechal. Kohomor raději dovolil Emě i s dítětem uprchnout. Průkaz původu dítěte uložil na tu organizační amébu, kterou Ema přechovávala ve svém nočním stolku.“

Pátrači amébu zaměřili nadvakrát. Poprvé, když jsi ji nosila v kapse při stěhování a pak po té, co ji ukradla z Prokopova domu ta novinářka. Vyhodnotili její záznamy. Novinářku zneškodnili a pak odchytili tebe. Uspali tě, aby ti membrána nepoškodila mozek a předali Klonovacímu ústavu. Byl jsem to já, kdo ti sejmul paměťové matrice. Pak jsem ti nechal vyšetřit krevní vzorek, ze kterého vyplynulo, že jsi Kohomorův potomek. Pozdržel jsem odebrání tvého Id a upozornil Khomii. Kdybych to neudělal, tvou emoční kompetenci by dnes vlastnila osmkrát klonovaná manželka prezidenta paláce Jistin.“

„Kdo ještě kromě tebe zná mé paměťové záznamy?“ zeptala se.

„Khomia zná události končící okamžikem, kdy jsi byla povolána ke smrtelné posteli své babičky. Vše od chvíle, kdy ses dozvěděla o Prokopově existenci, jsem vymazal. Pravděpodobnost, že by ti někdy chtěli paměť znova sejmout, je poměrně malá, pokud se nenecháš klonovat.“

„Proč jsi to udělal?“

„Protože ani já už nevěřím, že Prokop Jenn zavraždil. Ale když se to stalo, byl jsem plný vzteku. Vždycky jsem na něj trochu žárlil a tak...“

Unaveně se svezla na zem. „Co se mnou uděláš?“

S pohledem upřeným do vln si odevzdaně povzdechla: „Požádám Khomii o tvou ruku.“

Otevřela ústa údivem: „Ale já tě přece nemiluji a ty mne taky ne.“

Kysele se uchechl: „Láska? Kdo o ni stojí? Nevěřím, že by tě Prokop na Terranii jen tak nechal. Když se do něčeho zakousne, už to nepustí. Nikdy neocení, že jsem riskoval kariéru a podstrčil Khomii důkazy o jeho smrti. Nakonec se stejně profláklo, že jsem ho ušetřil. Khomia za to popravila tři mé příbuzné a já od té doby respektuji její vůli. Ať tak nebo tak, se mnou budeš v bezpečí.“

„Počkej, chceš říct, že ona ví, že Prokop nakonec uprchl?“ zhržila se.

„Přirozeně,“ zavrčel, „jak si myslíš, že mne přinutila, abych vzal místo kancléře? Také se postarala, aby jeho pozemští příbuzní zemřeli dříve, než se vrátil. Labella, která mu pomohla utéct, je její dvorní špionkou už po dvě stě let.“

„Co tedy Khomia tím, že nechala Prokopa uprchnout, sledovala?“ chtěla vědět Hedvika.

Netrpělivě pohodil hlavou. „Pozemšťané stárnou mnohem pomaleji, než my tady. Zнала jeho důslednost. Měla jistotu, že hlídání sítě zasvěti život. Věděla, že si nedovolí jít s tím na veřejnost. Jediné, oč skutečně nestála, byl jeho návrat.“

Jeho přimost ji šokovala. „Nedovolím, abys mu zase ublížil.“

„Však on se vyzná. Nezapomeň, že tu prožil větší část svého života. Možná vypadá na třicet, ale ve skutečnosti je mu téměř šedesát. Byli bychom stejně staří, kdyby se nevrátil na Zemi. Pokud si pro tebe přijde, znovu se setkáme a všechno si vyjasníme.“

Podíval se jí zpřímá do očí. „My dva budeme pěkný pár. Ty vyzařující, já mrazící. Khomia bude nadšená. Když mi tě hodí na krk, bude si myslet, že mě bude snáze manipulovat. Tak jí to umožníme.“

Cestou do Denkenu Hedvika uvažovala, jak by asi Bergen reagoval, kdyby mu prozradila, že Prokop už na Terranii je. Ale to, co se dozvěděla v Khomiině šatně, se mu přiznat neodvážila. Pořád nevěděla, co si o něm má myslet. Pochopila, že ji zachránil od potíží, když zamezil, aby se Khomia dozvěděla, že se s Prokopem zná. Ale možná to udělal právě proto, aby mohl Prokopa dorazit. Ať už byly jeho motivace jakékoliv, měl ji v hrsti.

S žádostí o její ruku to myslel vážně. Khomia překypovala nadšením. „Plodného manžela z našich vrstev bys jinak hledala velmi těžce,“ podotkla, když si všimla, že se Hedvika nadšeně netváří. „Pochop, Bergenovi je jen stopětašedesát. Klonováním prošel jen dvakrát. Poprvé kvůli nákaze kterou chytil na tom zpropadeném Jektoru, podruhé po zranění za Membránou. Vzhledem k tomu, že ty jsi pořád ještě originál, budete mít chytré a zdravé děti. Budou více než z poloviny Terrani. Postaráme se, aby jejich zdravotní testy byly pod zámek.“

Hedvika pokrčila rameny. „Na děti si ještě nepřipadám zralá.“

Khomia zvažněla. „Pokud promarníš pravý čas, nikdy toho nepřestaneš litovat. Já měla jen dvě děti. Kohomor byl o čtyři generace starší, než Jennila. Když se narodil, potlačovali jsme zbytky epidemie a regenerovali infrastrukturu. Po jeho zbytečné smrti jsem byla zoufalá. Můj zdravotní stav se zhoršil. Mí asistenti mě přiměli podstoupit sedmé klonování, a já to s ohledem na svůj úřad přijala. S omládlým tělem jsem zatoužila po dalším dítěti, ale už jsem ale nebyla plodná. Ze vzorků mých tkání izolovali jadernou šroubovici, rozdělili pentlicové páry do dvou skupin a jednu sadu uložili do vajíčka zdravé neklonované dárkyně. Po oplodnění spermatem neklonovaného dárce, vzniklo životaschopné embryo. Jennilu jsem milovala a chránila, než dospěla a shlédla se v buřičských ideologiích. Provдалa se za muže, ze kterého se vyklubal zrádce a vrah. Zemřela a moje srdce ztuhlo na kámen. Dnes by jí bylo stopětapadesát. Tvoje nalezení mě ale přesvědčilo, že i já si nakonec kousek štěstí zasloužím.“

„Jak zemřela, madam?“

„Jedem,“ odpověděla bezbarvě senátorka. „Její vrah dokonce zákeřně ukradl její tkáňové vzorky. To znemožnilo její klonování.“ Kočka na jejím klíně slastně vměla, jak ji Khomia láskyplně a rytmicky hladila. Pěkně od temene až ke kořeni ocasu. „Dala jsem ho sežrat prasatům,“ podotkla, jako kdyby sdělovala, že přestalo pršet. „Rozbory jejich žaludků prokazovaly přítomnost jeho tkáně a krve. Ta

prasata jsem nechala utratit a spálit. Až později jsem se dozvěděla, že unikl. Ale já jsem trpělivá.“ Hedvika se zachvěla. „Jste nelítostná.“
 „Ano, zvlášť jde-li o mé děti,“ přisvědčila Khomia a oči se jí skelně leskly.

Tradice je tradice

Svatbu naplánovali na teplý měsíc Květůvíc. Pro reportážní týmy se opět naskytla příležitost proniknout do přísně střeženého soukromí nejdůležitější osobnosti Terranie.

Prokop se pod identitou extravagantního kameramana rozvaloval na kanapi v tiskovém salonku a mračil se jako čert. Vyčítal si, že místo aby se vrátil na Zemi, dál masochisticky sleduje Hedvičinu reaptriaci. Kolegové z jeho štábu odběhli pro občerstvení. Vyhledat nevěstu by byl problém pro všechny ostatní, ale nikoliv pro něj. Věděl, že Khomia miluje rituály a dalo se čekat, že stejně tak, jako kdysi Jennilu, zavede i Hedviku do dvorany předků a vyzve ji, aby zde nad osudovým životním krokem rozjímala.

Rozhlédl se kolem. Nikdo si ho nevšímal. Vyšel z domu a zamířil do zahrady mezi svrakové keře. Dlážděnou pěšinou kráčel k altánu, který připomínal čínský pavilon. Dveře do krypty byly odsunuty. Na poslední chvíli zapadl mezi živé ploty a nechal projít nic netušící senátorku.

Když jej Khomia minula, seběhl schody do hlubin.

Seděla na kamenné lavičce. Byla k němu otočená zády, ale její šaty ze stříbrné krajky poznal na první pohled. Ve stejných se vdávala Jenn.

„Hedviko?“

Pomalou se otočila. Tvář rámovaná plamennou svatozáří nemohla být krásnější. Nevypada překvapeně.

Došel až k ní a dřep si tak, aby si viděli do očí. „Vypadáš nádherně,“ vypravil ze sebe.

„Tušila jsem, že tu zůstaneš,“ vydechla tiše.

„Už se na mě nezlobíš?“ zachraptěl.

Zavrtěla hlavou.

„Dovol, abych tě vrátil domů,“ zaprosil.

„Poslala by pro mě replikanty. Udělá cokoli, aby se skrze mne reprodukovala. Je tím posedlá.“

Uchopil její ruce do dlaní. „Ty a Bergen?“

„Nemám na vybranou. Ví všechno, kromě toho že ses pro mne vrátil. Zmiz, dokud je čas. Kdybych utekla, chytili by nás oba.“

Prokop se zamračil. „Kdysi Khomia vytvořila plán, ve kterém chtěla na Zemi zavléct mimořádně smrtící epidemii. Většinu Pozemšťanů by to vyhubilo a ti, kteří by zbyli, by posloužili jako odolní donoři Id. Terrani by zůstali v pořádku, protože poslední generace byly plošně vakcinovány. Země by byla Terranům zcela k dispozici.“

Hedvika Prokopovi řekla, co zaslechla v Khomiině šatně.

Jeho tvář zbledla.

„Prostě nemohu utéct,“ dodala.

„Při takové mortalitě by žádná vakcína nezabrala. Musíme ty viry najít a zničit,“ řekl a vzápětí lítoval, že to vyslovil. Když viděl, jak se rozzářila, pochopil, že právě našla smysl své oběti.

„Mám k ní nejbližší,“ poznamenala. „Ani Bergenovi vlastně nevěří.“

„A ty mu věříš?“

Zachvěla se. „Na to, že za něj provdám, to není žádná sláva.“

„Kdybych jen tušil, že jsi Kohomorova vnučka, nikdy bych tě od sebe neodháněl. Věděl bych, že Khomia se chopí každého náznaku, aby tě našla.“

Rozpačitě se odtáhla. „To už je pryč. Máme své povinnosti. Ty na Zemi a já tady.“

Nesouhlasně potřásl hlavou. „S Bergenem? Miluješ ho?“

Uhladila si záhyby drahocenné sukně a třesoucím hlasem po něm vyjela: „Nemůžeš mu odpustit staré křivdy? Tím, že dopustil, aby tě ta prasata pokousala, chtěl Khomiu ujistit o tvé smrti. Stejně to nepomohlo. To Khomia poslala Labellu, aby tě osvobodila.“

Vzteky se mu zatmělo před očima. To znamenalo, že celé ty roky o něm Khomia věděla. Proč ta komedie? Nic z toho teď nebylo důležité. „Na staré strkanice kašlu. Při pomyšlení, že se dnes s Bergenem vyspíš, mám chuť ho zadupat do země.“

„Není proč,“ odsekla, „naš svazek bude čistě...formální.“

Uštěpačně se rozesmál.

Přísně po něm shlídl. „Je to přece šlechtic.“ Její tvář zjihla. „Políbíš mě konečně?“ V očích se jí zaleskly slzy.

Připadal si jako idiot. „Ne,“ zavrčel. „Máš přece před svatbou.“

Sledovala, jak se otočil k odchodu. „To není normální! Budím se ze snů, ve kterých se milujeme, a přitom jsi mě ještě ani jedinkrát nepolíbil.“

Snad narážka na sny, které ho pronásledovaly úplně stejně, v něm něco zlomila. Prudce ji k sobě přitáhl. Přisál se k jejím ústům tak zběsile, jakoby zbývala naděje, že ji svou vášní přesvědčí k útěku. Horkýma rukama ji přitiskl ke svým vzrušeným bedrům až se dychtivostí roztrásla. „Odvolej tu svatbu,“ zamručel, „protože jinak tě nikdy...“

„To bych ti taky radil,“ ozvalo se ze tmy.

Zaraženě strnuli. Zpoza sloupu se vynořila vysoká štíhlá postava.

„Odneste ho do černé sekce mého úřadu,“ procedil mezi zuby kancléř.

Prokopa obstoupilo šest replikantů. Dřív, než se začal bránit, jej odrovnali elektrickými paralyzéry.

„Svatba bude za hodinu,“ řekl Hedvice nevzrušeně Bergen. „Měla by ses upravit, ať neděláš ostudu.“

Lord kancléř se oženil a reportážní štáby vše zdokumentovaly. V týmu Oranžové stuhy postrádali kameramana a šéf prohlásil, že ho na hodinu vyrazí. Už k tomu nedostal příležitost.

Večer se novomanželé přesunuli do Bergenova sídla v Hromových horách. Svatební obřad nevyžadoval nevěstin verbální souhlas, proto od chvíle, kdy ji Bergen s Prokopem přistihl, mlčela.

Uvedl ji do starobyle zařízeného paláce. Došli do ložnice a Bergen jí smýkl na postel.

Tehdy poprvé promluvila: „Co s ním uděláš?“

„Nechám mu sejmout paměť, originál odevzdám Khomii. Id mu odebrat nemohu, protože je migrenik. Zavřu ho do revencových dolů. Radioaktivní hornina útěk skrze Membránu znemožní. Skončí mezi replikanty stejně jako ostatní přivandrovalci. Chci, aby si vychutnal, jak končí kverulanti a zrádci. Stačí pár týdnů a bude vypadat na svůj skutečný věk.“

„Takže proto ses se mnou oženil? Aby ses mu pomstil?“

Terran se povýšeně ušklíbl. „Nejen proto. Ještě po Jennillině smrti jsem měl o jeho vině pochybnosti a proto jsem ho ušetřil. Ale ve chvíli, kdy jsem dostal k dispozici záznamy tvé paměti, došlo mi, že s jeho žalem to nebylo tak hrozné. Ten prevít mi kdysi přebral dívku a ať už to bylo jakkoliv, staral se o ni špatně. O tebe se také nestaral zrovna nejlépe, že? Tentokrát to mohu napravit.“

Konečně se rozplakala. „Nenávidím tě!“

„Manželství není o lásce, ale o reprodukci,“ ušklíbnul se, „Khomia má pravdu. Je třeba myslet na Terranii.“ Sundal si historický vyšívání kabátec a praštil jím o zem. „Teď mi podáš důkaz, že jsi svůj slib myslela vážně. Jestli budeš dělat problémy, klidně tě znásilním. Svlékni ty šaty, nebo je tobě roztrhám.“

V jeho temných očích četla chlad a sebejistotu. Při pomyšlení, že mu tolik věřila, a že ji celou dobu vodil za nos, se mohla zlobit jen na sebe...To ona byla zodpovědná za Prokopovu smrt. S pevně

semknutými víčky téměř mimo sebe ležela na zádech, mysl jí chaoticky tékala a on do ní zatím usilovně bušil. Když jí horkými ústy v naléhavých polibcích pokrýval nahé rameno, mimoděk si povzddechla, jak jí proběhlo slastné zamrazení. Okamžitě se zastyděla. Nechtěla, aby se jí to líbilo... Otřeseně otevřela oči a setkala se s jeho pohledem. Hleděl na ni zkoumavě jako vědec sleduje laboratorní myš.

„Nenávidím tě,” řekla znovu.

„Zbytečně plýtváš energií,” řekl ironicky.

Když bylo po všem, leželi vedle sebe v poduškách vyšívaných rijalovými vlákny, civěli do tmy a mlčeli.

„Určitě máš ráda květiny,” zachrptěl. „Zítra ti nějaké pošlu.“

Polámané nehty

„Šhré, vhuášra,” vzdychala Jenn a pod řasami jí tančily stíny. Plynulými pohyby do ní zajížděl, ústy putoval po její sametové pleti. Když vycenila zuby a zaťala nehty do jeho zad, zrychlil. Vzepjala se do oblouku a...

S křečovitým zachroptěním se probudil. Ležel na hromadě radioaktivního štěrku a hlava mu třešila. Sny a realita se mísily...

Stále se snažil zapadnout, ale nakonec nebyl doma ani na Terranii ani na Zemi. Jeho život se skládal z epizod prokládaných záchvaty. Tolik se zabýval světem, který se v budoucnu obejde i bez něj, že na potěšení mnoho času nezbývalo. S Jennilou se milovali, ale ztratil ji a Hedviku vlastně nikdy neměl. Tak moc ji chtěl ušetřit problémů, až ji ty problémy dohnaly samy.

Ještě, než začal chodit s Jenn, ho napadlo, že někde možná existuje svět, do kterého patří. Třeba tam lidi jeho typu hlava nebolí. Dokonce ho chtěl hledat...

Co už teď?

Promnul si mokvajícím nádorem na pravém boku a chrčivě se vlastní pošetlosti uchechtl. V hrdle ho pájilo, tělem třásla zimnice. V nouzovém osvětlení mžoural na obrysy kamenné klenby. Lomoz odpolední směny dávno utichl a chodbami znělo jen crčení prosakující vody.

Z kapsy otrhaných kalhot vytáhl vybroušený plíšek a jeho hranu zasunul do drážky okovu na levém zápěstí. Výstřelek techniky nespokojeně zavrňel, když v hloubce narazil na silikonem chráněné tlakové spínače. Zelená kontrolka v plášti náramku pohasla a rozsvítila se červená. Rychle plíšek vytáhl. Ověřil si, že pokud tak neučiní do deseti vteřin, spustí sirény a bude odveden k technické kontrole. Neklidně si poposedl a řetězy, kterými byly okovy pospojovány, zachrastily. Než světla zhasnou, mohl zkoušet další drážky.

Vyrušily jej kroky.

V čele mužů s paralyzéry kráčel Bergen. Jako jediný neměl respirátor.

„Jdeš mě dorazit?” zachrptěl Prokop.

Kancléř pokynul jednomu z mužů: „Restene, vyčisti to.“

Oslovený vytasil stříbřitý válec, ze kterého do prostoru nastříkal nanolapače, aby pochytyly většinu radioaktivních částic. Pak obnažil věžňovo předloktí. Kůže byla pokrytá rozedřenými puchýři. Prokop se nebránil, protože na něj ten druhý mířil paralyzérem. Resten medikační pistolí aplikoval léčebnou dávku a řekl: „Tady už je stejně pozdě.“

Prokop vzhledl k Bergenovi a zavrčel: „Tví předkové by se pozvraceli, ty čokle.” Pochopil, že kancléř přišel jen proto, aby mu umírání prodloužil. Ironicky se rozchechtal. Drásavě kašlal, z úst mu padaly kusy sražené krve.

Muž s paralyzérem se napřáhl, ale Bergen jej zadržel a s hraným zaujetím se k Prokopovi sklonil. „Prý jsi tak pracovitý, že tu i spáváš. Takto se rozpadáš mnohem rychleji.” Okatě si povzdychl. „Sotva držíš pohromadě. Kdyby tě viděla, prosila by mě, abych tě dorazil.“

Gestem přivolal Rostena. „Podej snímač.“

Prokop obrátil oči v sloup. Paměť mu přece sejmuli hned, jak ho chytili. „Bojíš se, že jsem založil podzemní hnutí?“

„Rutinní revize,“ broukl Bergen, „snímač je dimenzovaný na terranskou mysl. Chceme to udělat dřív, než ti prostředí vypálí mozek.“

Prokop se vztekle vzepjal.

„Demence už je na postupu, sire,“ prohodil voják a paralyzérem vězně zklidnil.

Na hranici mdlob strpěl, aby mu na olysalou lebku nasadili přilbu. Vrnění přístroje jej uspalo.

Když se probral, odcházeli. Už se blížili k centrální šachtě. Měl poslední šanci cokoliv říci. Spolknul hrdost, vzepřel se na loktech, zacloumal řetězy a zařval: „Bergene! Ze všech rytířů jsi zůstal poslední a všechno zničíš! A Hedvika,“ hlas mu zoufale zakolísal, „nezaslouží si, abys jí ubližoval...“

Bergen šel jako poslední. Otočil se a zasyčel: „Chcípneš a zapomene na tebe.“

Naposledy na sebe zamračeně pohlédli a pak Bergen zmizel ve tmě.

Za dva dny došlo v dolech k výbuchu. Khomia kancléře ujistila, aby si s hledáním mrtvolky nedělal starosti. Když objevili první části těla, nařídila rozbor dědičné šroubovice. Vzorky z rozložené tkáně porovnali se vzorky, které Prokopovi odebrali krátce po jeho uvěznění. Byly totožné.

„Poslední pozemský rytíř padl,“ konstatovala Khomia. „Akci jarní deštík můžeme spustit.“

Jarní deštík

V ústech měl hořko a pod víčky snad písek. Pamatoval si, že zemřel, přesto se cítil naživu. Už zase? Mělce dýchal, slyšel šelestění trávy a bzučení hmyzu. Ležel na nerovném podkladu, snad na louce. Ovanul ho vítr.

Otevřel oči a civěl na modré nebe s bílými oblaky. Zvedl ruce před obličej. Vypadaly...normálně. Ani stopa po vředech a nádorech. Ohmatal si tvář, zajel si prsty do vlasů a usmál se. Posadil se, rozhlédl se kolem. Bylo po dešti. Nacházel se na kraji lesa, nedaleko se do výše vypínal kopec ve tvaru převrácené mísy. Tady už přece byl. Naposledy ho tu zastihnul slídič...

Vyhrabal se na nohy a zamířil ke skupině planých trnek, ve které posledně našel ten ztracený milník. Kámen stále trčel v zemi. Vedle něj stál černý renfenový kufřík.

„Prokope,“ ozvalo se za jeho zády.

Prudce se otočil. Neviděl nic, než louku. „Tak se mi ukaž, ty hajzle!“ zasyčel vztekle.

„Jenom, když budeš rozumný,“ řekl neviditelný Bergen.

Kopnul do kufříku a zařval: „Proč?“

„Zbyli jsme jen my dva. Já tam a ty tady. Jinak jsem tě zachránit nemohl a až se uklidníš, dáš mi za pravdu.“

„Ublížil jsi jí,“ zachřel Prokop. Očima těkal po okolí v marné snaze zachytit odlišný lom světla, který by prozradil Bergenovu pozici.

„Bylo to nezbytné, abych tu starou ropuchu ošálil. Nemusíš žárlit. Má mě ráda jako hada pod košilí.“ Kancléřův hlas se zachvěl. „Tak už se můžu zviditelnit?“

Prokop zařal pěsti. „V životě jsem nikoho nechtěl zabít tak intenzivně, jako právě tebe, Terrane. Tisíckrát jsem si představoval...co bych s tebou udělal. ...A...teď...tě...budu...muset...nechat...jít.“

V místě, kde se tyčil mohutný trs kostivalu se rázem zjevila okovaná bota a dál se vylupovala holeň a stehno v černé nohavici, až se ukázal vysoký Bergen v celé své pochmurné kráse.

„Nápodobně, Pozemšťane,“ řekl. Přistoupil k Prokopovi a podával mu lomič. „Náplň vydrží devadesát vašich časových jednotek. V kufříku máš náhradní. Fyzicky je ti dvacet, na Terranii jsi oficiálně mrtvý, na Zemi neznámý a tak to musí zůstat. Kromě peněz a léků jsem ti zabalil zlato a

nějakou platinu, protože domů se vrátit nemůžeš.“ Sáhl si do kapsy, podával mu zarezlý klíč.

„To je od zavazadlové skříňky v Athénách,“ podivil se Prokop. Ten klíč mu vzali při prvním výslechu.

„Jen symbol,“ poznamenal kancléř. „Všechno jsem vybral a uložil do tvého zavazadla. Ze záznamů tvé paměti jsem věděl, kde mám hledat. Dej si udělat doklady na nové jméno, jinak všechno mé úsilí zmaříš.“

„A Hedvika?“ vybafl sžíravě Prokop.

Terranova tvář se přísně stáhla. „Tvá milovaná vyslechla tajnou poradu senátorčina týmu. Netušila, že Khomia má kamery i v šatně a maskované výtahy pečlivě monitoruje. Pověřila mne, abych z pravnučky vytáhl všechno, co ví. Oba jste se chytili jak fluvíci na blem.“ Bergen se chytil za hlavu.

„A jak tě napadlo jít za Labellou? Copak jsi nevěděl, že Khomii donášší už od Mohrijské krize?“

Prokop se zamračil. Vzpomněl si, že o tom Hedvika mluvila v kryptě. „Osvobodila mě z lagun.“

Bergen se zapitvořil. „Pomohla ti jen proto, že jí to šéfová nařídila. Tehdy Khomia netušila, žeš věděl o jejích pravidelných virulentních deštích, které posílá na Zemi. Jinak by tě dala pomlít a smíchat se šrotem, abys těm prasatům přece jen zachutnal, už, když zemřela Jenn. Víš, jak je Labella stará? Je jí nejméně čtyři sta. To je na dvě klonování, jak o sobě tvrdí, žalostně málo. Prošla tím nejméně pětkrát. To znamená, že je to stvůra. Khomia přece věděla, že jsi Jenn nezabil. Proto se rozhodla, že tě nechá jít. Hodilo se jí mít na Zemi neškodného pomocníka. Nemusela k údržbě sítě vysílat vlastní talíře. Jenže pak se objevila Hedvika. Když ses tak blbě chytil, nenechal jsi mi žádnou možnost, jak tě z toho vytáhnout. Nezbylo mi, než hrát tvrdě až do konce.“

Prokop Bergena gestem přerušil. „Tak tobě nic jiného nezbylo?“

„Ovšem,“ zavrčel kancléř. „Myslíš, že jsem nepomýšlel na vzpouru? Jenže Khomia a ostatní patriciové jsou v přesile. Jsem jediný, kdo je přesvědčený, že je něco špatně. A kdybych utekl, každý, kdo by to vzal po mně, by sloužil bez zábran. Pořád si mylím, že moje role má smysl. Důkazem je nynější akce. Zatímco tu mluvíme, třista vznášedel aplikuje na Zemi mimořádně smrtící nákazu. Mým úkolem je na všechno dohlédnout. Ale s Hedvičinou pomocí jsme virulenci snížili. Pokud někdo vůbec onemocní, projeví se to jako slabší rýma. Neúspěch odůvodním vakcinací proti ptačí chřipce, kterou na Zemi nedávno masivně prováděli.“

Prokop zavřel oči a zasípal: „To je...skvělé. Jak se tedy Hedvika má?“

„Pláče,“ odsekl tázaný, „ale jestli chceš, aby to přežila, smiř se s tím, že zůstane se mnou. Kdybych jí pomohl utéct, nikdo by neuvěřil, že zával a tvá smrt spolu nesouvisí. Padli bychom všichni a naše věc s námi.“

Prokop si Terrana podezíravě měřil. „Tys jí to neřekl. Žes mne naklonoval.“

Bergen nehnul brvou. „Zpočátku jsem nevěděl, co všechno Khomia dokáže sledovat. Těsně předtím, než jsme tě dopadli a po svatbě, jsem si připadal, jako kdybych tancoval mezi tehomími vejci. Kam jsem sáhnul, všude jsem nacházel snímací techniku. Kancléř protektor si nemohl být jistý ani ve vlastní ložnici. Nemohl jsem s tím nic dělat. Po tvé smrti to zmizelo, ale úplně v bezpečí nebudeme nikdy. Já...řeknu jí to, jestli nám tahle šaráda projde. Slibuji.“

„Tss,“ vyprskl Prokop. „Tak kde jsi klonoval mé tělo?“

Bergen se vychytrale usmál. „Dokobské bažiny. Khomia respektuje, že tam jednou týdně navštěvuji svou staříčkou tetu Ernu.“ Pak se jeho tvář smutně stáhla. „Hedvika si o mně myslí, že jsem darebák, ale oceňuje, že jsem jí umožnil plány na vyvraždění většiny pozemské populace překazit. Když se dáme dohromady, jednou tu starou potvoru zničíme. Až se tak stane, třeba ještě dostanete šanci.“

Prokop pevně semkl víčka. S třeskutou naléhavostí mu docházelo, jak se budou s Hedvikou jeden druhému vzdalovat. Zatímco on na Zemi prožije pouhý měsíc, ona na Terranii, zestárne o celý rok. Potrvá věky, než se jim podaří Khomii zabít. Mezitím si Bergen Hedviku určitě získá. Ať už byl Bergen jaký chtěl, byl to jediný přítel, kterého kdy měl. Spolkl hořké sliny a řekl: „Khomia je jako hydra. Své klony má v záloze a paměť si nechává načítat obden. A kolem ní je tvrdé jádro zasněžených. Tobě a Hedvice bude trvat roky, než připravíte plán, kterým je pak naráz sejmete. K

tomu bude nutná vzájemná důvěra. Vy dva se k sobě hodíte a jste koneckonců...manželé. Přiznej, že tě Khomia odposlouchávala. Když uvěří, žes nemohl jednat jinak, tak..."

Bergenovy stažené rysy se nepatrně uvolnily. Nervózně zamžikal. „Uvědomuješ si, co říkáš?"

„Ano," řekl stroze Prokop, „ztratil jsem ji, protože jsem jí hned na začátku neřekl pravdu. Teď nezbývá, než se s tím srovnat. Když to jinak nejde, chci, aby byla šťastná. S tebou bude."

Vichřice provázející odlet maskovaného vznášedla utichla. Seděl na zemi, opíral se o kámen a držel hlavu v dlaních. Ani tady, ani na Terranii, vlastně neexistoval. Poslání, kterému zasvětil život, vzalo za své. S navracením kamenů do původních pozic si poradí cacheři, a co hledači pokladů nezvládnou, to tajně dotáhnou Terrani.

Khomii a její suitě zatnou tipec Bergen s Hedvikou, takže i tuto povinnost má z krku.

Bez úkolu, který ho po Jennilině smrti držel celé ty roky nad vodou, si připadal starý a zbytečný.

Za levým obočím ucítil tepání.

S otráveným povzdechem zavazadlo podobné obyčejné diplomatce otevřel. Bylo napěchováno balíčky dolarových bankovek, cihličkami platiny a zlatými pruty. Nechyběly doklady a náplně do lomiče. Jeho však zajímala krabička s tabletami. Rychle si jednu vzal a už chtěl víko zaklapnout, když si povšimnul bílého růžku vyčnívajícího z černé podšívky. Opatrně papír vysunul.

Drahý Prokope,

pokud se vše podaří, jsi právě teď v bezpečí. Bergen neví, že tento dopis na poslední chvíli do kufříku vpašuje jeho tetička Erna. Všechno mi řekla. Má ho moc ráda a nesnesla by, abych si o něm myslela, že je sketa. Jsem nesmírně šťastná, že žiješ. Miluji tě, ale ve světle nových okolností přiznávám, že ani Bergen mi není lhostejný.

Každý máme své úkoly. Ty tam a my tady.

Tvá Hedvika.

Chvíli na to energické písmo zíral a pak se rozchechtal. Tíha, kterou doposud cítil, byla rázem mnohem snesitelnější. Ta potvora! S jakou lehkostí to dokázala vyřešit!

A on, blbec, by tu zatím hořce vzdychal.

Posledních čtyřicet let jako by odfoukl vítr. Možná, že tam za Membránou, je opravdu nějaký svět, ve kterém by...

S novým odhodláním kufřík zavřel a zvedl.

